

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2009

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

76ον-ΕΤΟΣ- ΜΑΡΤΙΟΥ- ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2009

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑΣ.....	2
Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.....	26
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.....	40
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	51
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ.....	59
ΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ.....	61

---000---

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD — N. J. — U. S. A.

— † † —

---000---

*Ἡ Διδασκαλία τῆς Σα-
νοβμίου Σωτηρίας Ἐξετα-
τομένη.*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

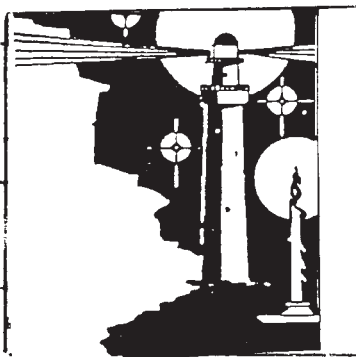
ΛΕΞΙΣ "ΠΑΓΚΟ-
ΣΜΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑ

ἔχει τρεῖς δι-

ακεχωριμένας ἐννοίας.

1ον/Περιγράφει καὶ ἐξετά-
ζει τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τῆς θυσίας τοῦ Χρ-
στοῦ ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἔν-

νοιαν τῆς Σωτηρίας. 2ον/ Περιγράφει τὴν "σωτη-
ρίαν" ὡς ἀπόλυτον, ἄνευ τῆς θελήσεως, ἐλευθέρας
βουλήσεως τοῦ ἀτόμου εἴτε πνευματικοῦ εἴτε ἐπι-
γείου. 3ον/ Περιγράφει τὴν ΑΓΑΠΗΝ τοῦ Θεοῦ πέ-

ραν τῶν ὀρίων τοῦ ἀποκαλυφθέντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὴν Γραφήν.

Ὁ ὅρος "Παγκοσμιωσωτηριαστῆς" φαίνεται ἐφηρμόσθη τὸ πρῶτον εἰς τοὺς τοιαῦτα πιστεύοντας ὑπὸ τοῦ Ὁβαδία Χάου (OBADIAH HOWE) τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἐπιγραφόμενον "Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣΩΤΗΡΙΑΜΟΣ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ" ἐδημοσιεύθη τὸ 1648. Οἱ ἀντίπαλοι τούτων ὠνομάσθησαν "ΜΕΡΟΛΗΠΤΑΙ (PARTIALIST) καὶ "ΠΕΡΙΩΡΙΣΜΕΝΟΙ" (LIMITARIANS.)

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀποστόλων, οἱ Γνωστικοὶ (*) ἤρχισαν νὰ κηρύττουν τὰς μυστικὰς τῶν Ἰδεάς περὶ κόσμου καὶ πνευματικῶν ἐξελίξεων, αἵτινες ἀντικαθιστοῦν τὰς ὑλικὰς ὑποστάσεις. Χριστιανοὶ, φιλόσοφοι Πλατωνισταὶ, ἐπίσης ἐτέθησαν ὅπως συγχωνεύσουν τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Εὐαγγελίου μετ' "πνευματικὰ" στοιχεῖα Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας.

(*) Γνωστικοὶ ἐκλήθησαν οὕτω διάφοροι Χριστιανοὶ φιλόσοφοι τῶν πρώτοχριστιανικῶν χρόνων, (Σίμων ὁ Μάγος, ὁ Βασιλείδης, Ἡρποκράτης, Βαλεντῖνος, Βαρδασάνης, κ.ἄ.) οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν νὰ μεταβάλλουν τὴν πίστιν εἰς γνῶσιν, μεταρρυθμίζοντες τὸ δόγμα τῶν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς διὰ νὰ συμβιβάζεται πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον. Ἐδίδοντο ὅτι ὑπάρχουν δύο Θεοὶ, ὁ εἰς τῆς ὀργῆς (ὁ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) καὶ ὁ ἕτερος τῆς ἀγάπης, (ὁ τῆς Καινῆς Διαθήκης) καὶ ὅτι μετὰ τὸν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὑπάρχει σειρὰ ἐνδιαμέσων θεῶν (δυντῶν) οὓς ἐκάλουν Αἰῶνας.

ΠΡΩΙΑΣ ΣΥΓΓΡ. ΠΑΓΚ. ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ.

Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Κ Ω Σ

Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (195-220) μ.Χ. ἐδίδασκεν ὅτι, ὁ θάνατος εἶναι τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ ἀμέσως γίνεται ὑποκειμένη εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς Καταλλαγῆς, καὶ διὰ μέσου διαπαιδαγωγῶσεων ὑφοῦται εἰς ἀνώτερα πνευματικὰ στρώματα ἀναπτύξεως, τὸ ὑψηλότερον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ αἰώνιος κοινωνία μετὰ τοῦ Απειρίου, Ἀγάπης, καὶ Ἀληθείας. Τοῦτο, λέγει οὗτος, εἶναι ἡ τελειοποιήσις τῆς εἰκόνης τῆς ὁμοιότητος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἄνθρωπος ἀρχικῶς ἐπλάσθη.

Ὁ Ὠριγένης (254 μ.Χ.) ἠύρυνε τὴν ἰδέαν ταύτην περισσότερον εἰς ὅρια καὶ λεπτομερείας. Οὗτος συνέλαβε ἄλυσιν ὑπάρξεων τῶν ὁποίων ἡ ἀνθρώπινος ζωὴ δὲν εἶναι εἰμὴ εἰς κρίκος. Αἱ ψυχαὶ ἦλθον ἐνταῦθα μέσῳ γεννήσεως ἀπὸ τὸ Ἀπειρον παρελθόν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ὑπαρξὶς των καὶ διαπαιδαγωγῶσις των ἐξηκολούθει μὲ ποικίλα ἀποτελέσματα. Ὁ Ὠριγένης, διὰ τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας πέραν τῆς ζωῆς ταύτης, λέγει ὅτι, ὁ Θεὸς θὰ ὀδηγῇ τὰς ψυχὰς εἰς τὸ τελικὸν των σημεῖον καὶ σκοπὸν, ὅστις εἶναι ἡ ἔνωσις ὅλων τῶν ὑπάρξεων εἰς τὴν ὁμοιότητα τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ εἶναι ὁ Θεὸς "τὰ πάντα ἐν πᾶσι." Οἱ πεπτωκότες ἄγγελοι καὶ δαίμονες, οὗτος διεκράτει, τελικῶς θὰ σωθῶσιν, ἵνα μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπολαύσουν τὴν τελικὴν σωτηρίαν καὶ ἀποκαταλλαγὴν.

‘Ο Ψριγένης διαγράφει τὴν Πλατωνικὴν καὶ ἄλλων Ἑλλήνων φιλοσόφων θεωρίαν περὶ μετεμψυχώσεως, ἣν ἔλαβον οἱ Ἕλληνες ἐκ τῶν Αἰγυπτίων καθὼς καὶ τὴν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς θεωρίαν, ἣν ῥητῶς ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι,

"Εἶναι λοιπὸν οἱ πρῶτοι οἵτινες ὠμίλησαν περὶ τῆς δοξασίας ταύτης (Οἱ Αἰγύπτιοι) ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατος, καὶ ὅτι, μετὰ τὴν φθορὰν τοῦ σώματος, εἰσέρχεται εἰς ἄλλο ὃν γεννῶμενον. Ἀφοῦ δὲ διατρεξῇ ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ ὅλα τὰ πτηνὰ, εἰσέρχεται πάλιν εἰς ἀνθρώπινον σῶμα. Ἡ περιπλανησις δὲ αὕτη τῆς ψυχῆς γίνεται εἰς τρισχίλια ἔτη. Τὴν δοξασίαν ταύτην τινὲς τῶν Ἑλλήνων μετεχειρίσθησαν ὡς ἰδικὴν των, ἄλλοι μὲν πρότερον, ἄλλοι δὲ ἐσχάτως, ἐξεύρω τὰ ὀνόματα αὐτῶν (Πυθαγόρας καὶ Φερεκύδης) ἀλλὰ δὲν γράφω."

BIB. EYTERPIH 123.

‘Ο Πλάτων εἰς τὸν TIMAION κεφ, ΙΓον καὶ ΙΔον περιγράφει τὴν θεωρίαν τῆς μετεμψυχώσεως, ἣν ὁ Ψριγένης διεμόρφωσε τὸν Προαδαμιάτῳ αὐτοῦ ἄνθρωπον, θεωρίαν ἣ διδασκαλίαν ἦν ἡ Ἐρ οἰκουμένηκὴ Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὸν Ἰουστινιανὸν κατεδίκησε καὶ ἀναθεμάτισε.

Γρηγόριος ὁ Νύσσης (394 μ.Χ.) ἔφθασεν εἰς τὰ ἴδια συμπεράσματα, λέγων,

" Ἐὰν ὁ Θεὸς θὰ εἶναι "τὰ πάντα ἐν πᾶσι" τὰ παρόντα -κακὸν, θλίψις, θάνατος κ.λ.π.- δὲν θὰ ὑπάρξουν πλέον. Ἀνάστασις εἶναι τίποτε ἄλλο

" περισσότερον εἰμὴ ἐπανασύνταξις τῶν φυσικῶν
μας ἰδιοτήτων εἰς τὴν ἀρχικὴν των μορφήν."

Διετείνεται δὲ ὅτι, οὐδὲν ὅπερ ἔχει τὴν ἀρχὴν του
ἐκ τοῦ Θεοῦ θὰ ἐκπέσῃ ἐκ τῆς Βασιλείας Του καὶ
ἐπικρατείας Του, καὶ ὅτι, ὅταν τὸ κακὸν ὅπερ σή-
μερον μὴ γνύεται μὲ τὰ ὑπάρχοντα πράγματα διαλυθῇ
διὰ τοῦ καθαριστικοῦ πυρὸς (διὰ τῆς ἀενάου με-
τεψυχώσεως) πᾶν ὅ,τι προῆλθεν ἐκ τοῦ Θεοῦ θὰ
γίνῃ τοιοῦτον ὡς ἦτο ἐξ ἀρχῆς πρὶν εἰσελθεῖν τὸ
κακὸν εἰς αὐτὸ, εἰς τὸν κόσμον, διὰ τῆς ὕλης.

Δίδυμος ὁ τυφλὸς, τῆς Ἀλεξανδρίας (395 μ.Χ.)
ἐσχημάτισε τὴν ἰδίαν ἀποφιν ὅπως οἱ ἄλλοι εἰς
τὸν μετέπειτα αἰῶνα. Ἀμφισβήτησις τῶν θεωριῶν
τούτων ἔφθασεν εἰς τὸ πλήρες τὸν 16ον καὶ 17ον
αἰῶνα ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ τριῶν σημείων, 1ον/ Αἰωνί-
ου τιμωρίας, 2ον/ Χιλιετηρίδος, καὶ 3ον/ Ἀποκα-
ταστάσεως πάντων. Ὀριστικὸν κίνημα περὶ Παγκοσ-
μίου Σωτηρίας θεωρία ἔλαβε χώραν ὑπὸ τὴν ἡγεσί-
αν τοῦ F.D.E. SCHLEIMACHER τὸ 1768-1834 ἐν Γερ-
μανίᾳ. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸν 17ον αἰῶνα, ὑπῆρξεν
περιοδεύων Εὐαγγελιστὴς τις, κηρύττων Παγκόσ-
μιον Σωτηρίαν, καὶ μεγάλη φιλολογικὴ γραφικὴ ἐρ-
γασία παρουσιάσθη πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας
του.

Ἀξιοσημεῖωτον ἔργον ὑπὸ τοῦ Ἱερεμίου Γουάϊτ
CAMBRIDGE ENGLAND ἐνεφανίσθη τὸ 1712, ἐπιγραφόμε-
νον Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ, ἡ "Δικαίωσις τῆς

Ἀγαθότητος καὶ Χάριτος τοῦ Θεοῦ, Ἀποκαλυπτομένη ἐν τέλει εἰς τὴν ἐπανάκτησιν πάσης τῆς Δημιουργίας Του ἐκ τῆς πτώσεως αὐτῶν." Εἰσήγαγε δὲ τὸ θέμα του ἐξ ἀπόψεως τοῦ "Προορισμοῦ", ὑποδεικνύων ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐξασκήσῃ τὴν θέλησιν Του διὰ τὴν τελικὴν σωτηρίαν ὅλων.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὁ πρῶτος συνήγορος τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας, ἦτο Γερμανὸς τις Βαπτιστῆς "BUNKERS" ὅστις ἐγκατεστάθη εἰς GERMANTOWN PA περὶ τὸ 1719, καὶ ἵδρυσε ἐκεῖ ἐκκλησίαν. Ἡ δὲ Ἐγκυκλοπαίδεια BREITANICA ἀναφέρει ὅτι, ὁ HOSEA BALLOU 1771-1852 ἦτο ἱεροκέρυξ ἡμυσι αἰῶνα. Τὰ κηρύγματα τοῦ ὑπὲρ τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας ἦσαν διαμαρτυρίαι ἐναντίον τῆς διδασκαλίας τῶν αἰωνίων βασάνων, τῆς ἀτελευτήτου αὐτῆς τιμωρίας τῶν ἁμαρτωλῶν.

Οὗτος, καθὼς καὶ πάντες οἱ UNITARIANS δὲν παρέδέχετο τὴν ΤΡΙΑΔΑ ΘΕΩΝ. Καθὼς οἱ UNITARIANS, ἔνεκεν τῆς γριφώδους καὶ ἀκατανοήτου διδασκαλίας τῆς ΤΡΙΑΔΟΣ, τῆς προελθούσης διὰ τῶν φιλοσόφων Χριστιανῶν, ἐκ τῆς Εἰδωλολατρικῆς θεωρίας τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, ἀπέρριψαν σὺν αὐτῆς καὶ πολλὰς ἄλλας ζωτικὰς διδασκαλίας τῆς Γραφῆς, οὕτω καὶ οἱ Παγκοσμιολωτῆρες, ἔνεκεν τῆς βλασφημίας διδασκαλίας τῶν αἰωνίων, ἀτελευτήτων βασάνων, ἀπέρριψαν καὶ ἐξεμηδένισαν ζωτικὰς διδασκαλίας

τῆς Γραφῆς, Ἀντιλύτρου, ἐκλογῆς τῆς ἐκκλησίας, ἐλευθέρας βουλήσεως τοῦ ἀτόμου καὶ ἄλλης θεμελιώδεις διδασκαλίας ἃς θὰ ἴδωμεν προχωροῦντες. Ἀπορρίπτοντες ὡς σκληρὰν τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν αἰωνίων βασάνων (ἃς ἐνόμιζον διδασκομένας εἰς τὰς Γραφὰς) ἐπροχώρησαν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον δράξαντες τὴν ΑΓΑΠΗΝ τοῦ Θεοῦ ὡς βάσιν τῆς θεωρίας των διὰ τὴν σωτηρίαν πάντων ἐκόντων ἀκόντων, ἰρωτουργὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ κακοῦ θεωροῦντες αὐτὸν τὸν Θεὸν.

Τὸ 1803 εἰς Συνέλευσιν ἐν WINCHESTER N.H. ὀριστικῇ **βάσις** πίστεως ἐλήφθη ἐπὶ τριῶν ἄρθρων, συντόμων, ἅτινα παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς Βιβλικῆς CYCLOPEDIA M'CLINTOCK & STRONG,

" Ἄρθρον 1ον/ Πιστεύομεν ὅτι αἱ Ἁγίαι Γραφαὶ τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης ἐμπεριέχουσιν ἀποκάλυψιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ συμφέροντος καὶ τελικοῦ προορισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

" Ἄρθρον 2ον/ Πιστεύομεν ὅτι ὑπάρχει εἰς Θεὸς, τοῦ ὁποίου ἡ φύσις, εἶναι ΑΓΑΠΗ, φανερωθεῖσα εἰς ἐνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, δι' ἐνὸς Ἁγίου Πνεύματος τῆς Χάριτος, ὅστις τελικῶς θὰ ἀποκαταστήσῃ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα εἰς ἀγιότητα καὶ εὐτυχίαν.

" Ἄρθρον 3ον/ Πιστεύομεν ὅτι ἀγιωσύνη καὶ ἀληθὴς εὐτυχία εἶναι ἀδιαχωρίστως συνδεδεμένοι, καὶ ὅτι οἱ πιστεύοντες πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοὶ νὰ διατηροῦν ταῦτα καὶ ἐξασκοῦν καλὰ ἔργα, διότι ταῦτα εἶναι καλὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους."

Θὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι τὰ "Πιστεύω" ταῦτα, δι-
 αμέτρως ἀντίκεινται μὲ τὸ ὅλον πνεῦμα τῆς διδασ-
 καλίας τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας, διότι, ἐφ' ὅσον
 ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νὰ πράξῃ τὸ καλὸν, ἀλ-
 λὰ πράττει τὸ κακὸν ἵνα διὰ πείρας ἀνυψωθῇ εἰς
 τὸν προορισμὸν του, τότε τίς ἡ ὠφέλεια τῶν καλῶν
 ἔργων; Διατὶ νὰ μὴ πράττωμεν τὸ κακὸν διὰ νὰ ἔλ-
 θῃ τὸ καλὸν; Ὅπερ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀποκρούει;
ΡΩΜ. γ:8. Ἐὰν διὰ τῆς ἁμαρτίας τελειοῦται τις
 τότε ὁποῖαν θέσιν ἔχει ἡ Δικαιοσύνη, ἡ θυσία τοῦ
 Χριστοῦ, τὰ παθήματα Αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκολούθων Αὐ-
 τοῦ, ἡ ὑπομονή, ἡ ἐγκράτεια, καὶ οἱ καρποὶ τοῦ
 Ἀγίου Πνεύματος, ἐὰν ὁ θεὸς εἶναι ὁ Ἱερωτουργὸς
 τοῦ κακοῦ -κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν Παγκοσμιοσωτηρι-
 αστῶν, βασιζομένην εἰς ΗΣΑΙΑ μ:7, καὶ ΑΜΩΣ γ:6,
 τότε διατὶ ἡ ποινὴ καὶ ἡ καταδίκη; Δὲν φανερῶνει
 ἡ θεωρία αὕτη θεὸν ἄνευ Ἀγάπης καὶ Δικαιοσύνης;!

Ἐκ τοῦ Α. Τόμ. τῶν Γραφ. Μελετῶν Σελ. 137-140
 παραλαμβάνομεν τὰ ἐξῆς περισπούδαστα Γραφικὰ νο-
 ήματα, ἵνα ὁ φιλομαθὴς ἅς μελετήσῃ προσεκτικῶς.

" Αἱ Γραφαὶ ἀφηγοῦνται τὴν ἀπλουστάτην ἱστο-
 ρίαν τοῦ πῶς ἡ γυνὴ, ὡς ἀσθενεστέρα, ἡπα-
 τήθη, καὶ ἐγενετο οὕτω παραβάτις. Ἡ πείρα
 αὐτῆς, καὶ ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ συσχέτισις, ἦσαν
 μᾶλλον πεπερασμέναι (εἶχον ὅρια) ἢ ἡ τοῦ Ἀ-
 δάμ, διότι οὗτος ἐδημιουργήθη πρῶτος, καὶ ὁ
 θεὸς εἶχεν ἀνακοινῶσαι εἰς αὐτὸν ἀπ' εὐθεί-
 ας πρὸ τῆς δημιουργίας τῆς Εὕας τὴν γνῶσιν
 τῆς ποινῆς τῆς ἁμαρτίας, ἐνῶ ἡ Εὕα πιθανῶς

" ἔλαβε τὴν πληροφορίαν τῆς παρὰ τοῦ Ἀδὰμ.
Ὅποταν ἐκοινωνήσεν ἐκ τοῦ καρποῦ, ἐμπι-
στευθεῖσα εἰς τὴν ἀπατηλὴν ψευδοπαράστα-
σιν τοῦ Σατανᾶ, προδῆλως, δὲν κατενόησε
τὴν ἔκτασιν τῆς παραβάσεως, καίτοι, πιθα-
νῶς, θὰ εἶχε τὴν κακὴν προαίσθησιν καὶ τὴν
ἀμυδρὰν ἀντίληψιν ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐγένετο δὲν
ἐγένετο καλῶς. Ἀλλὰ, καίτοι ἀπατηθεῖσα, ὁ
Ἰακώβος λέγει ὅτι ἐγένετο παραβᾶτις, ἅν καὶ
οὐχὶ τόσο ἐπίμεμπτος ὡς εἴαν εἶχεν ἀμαρτή-
σει ἐναντίον μεγαλύτερου φωτός.

Ἄλλ' ἀνομοίως πρὸς τὴν Εὐάν, ὁ Ἀδὰμ, ὡς
μανθάνομεν ἐκ τοῦ A.T.I.M. β:14, δὲν ἠπατήθη,
ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι οὗτος παρέβη τὴν ἐντο-
λὴν ἐν πληρεστέῳ ἀντιλήψει καὶ κατανοή-
σει τῆς ἀμαρτίας, καὶ μὲ τὴν ποινὴν ταύτην
ὑπ' ὅφιν ἡμαρτησε, γνωρίζων θετικῶς ὅτι ἤ-
θελεν ἀποθάνει. Δυναμέθα ὅθεν εὐχερῶς νὰ
ἴδωμεν ὅπως ὑπῆρξεν ὁ πειρασμός, ὅστις ἐ-
ξώθησεν αὐτὸν ἀπροσέκτως νὰ ἐπιφέρῃ εἰς ἐ-
αυτὸν τὴν προαγγελθεῖσαν ποινὴν.

Ἐχοντές ὑπ' ὅφιν ὅτι οὗτοι ἦσαν τέλεια
ὄντα κατὰ τε τὴν νοητικὴν καὶ ἡθικὴν ὁμοί-
ωσιν τοῦ Ποιητοῦ των, τὸ θεοειδὲς στοιχεῖ-
ον τῆς ἀγάπης ἐξεδηλοῦτο μετὰ ἀξιοσημειώ-
του ἐξοχότητος ὑπὸ τοῦ τελείου ἀνδρός πρὸς
τὴν ἀγαπῆτὴν αὐτοῦ σύντροφον, τὴν τελείαν
γυναῖκα. Κατανοῶν τὴν ἀμαρτίαν, καὶ φοβού-
μενος τὸν θάνατον τῆς Εὐας, καὶ ἐντεῦθεν
τὴν ἀπώλειαν ἣτις ἤθελε προσγίνειν εἰς αὐ-
τὸν, (καὶ τοιαύτην ἄνευ ἐλπίδος ἐπαγορθώ-
σεως, διότι οὐδεμία τοιαύτη ἐλπίς εἶχε δο-
θῇ), ὁ Ἀδὰμ, ἐν ἀπελπισίᾳ, συνεπέρανεν ἀ-
περισκέπτως ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ζῇ ἄνευ ταύ-
της. Κρίνων δὲ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν δυστυχῇ, καὶ
ἀναξίαν ἄνευ τῆς συντροφίας τῆς, οὗτος συμ-
μετέσχεν εἰς τὴν πᾶξιν τῆς παρακοῆς αὐτῆς,
ὅπως συμμετάσχη ἐπίσης καὶ τῆς ποινῆς τοῦ

" θανάτου, τὴν ὁποίαν πιθανὸν ὑπέθεσεν ὡς βα-
 ρύνουσιν αὐτήν. Ἀμφότεροι δ' οὕτως "ἐν πα-
 ραβάσει γεγόνασιν", ὡς ὁ Ἀπόστολος δεικνύ-
 ει εἰς ΡΩΜ. ε:14, Α.ΤΙΜ.Β.14. Ἀλλ' ὁ Ἀδὰμ
 καὶ ἡ Εὐὰ ἦσαν εἰς καὶ οὐχί "δ' ὁ", ἐπο-
 μέως ἡ Εὐὰ συμμετέσχε τῆς καταδίκης, τὴν
 ὁποίαν ἡ διαγωγή της συνετέλεσε νὰ ἐπιφέρῃ
 ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ. ΡΩΜ. ε: 12,17-19.

Ὁ Θεὸς οὐχὶ μόνον προεῖδεν ὅτι παρα-
χωρήσας τῷ ἀνθρώπῳ ἐλευθερίαν ἐκλογῆς, οὐ-
τος ἤθελεν -ἐξ ἐλλείψεως π λ ή ρ ο υ ς
 κατανόησεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν αὐτῆς ἀ-
 ποτελεσμάτων- ἀποδεχθῇ ταύτην, ἀλλ' ἐπίσης
 εἶδεν ὅτι ἅπαξ λαβὼν οὗτος τὴν γνωριμίαν
 αὐτῆς, ἤθελεν ἐπὶ μᾶλλον προτιμῆσαι ταύτην
 καθότι ἡ γνωριμία αὕτη ἤθελεν ἐπὶ τοσοῦτον
 παραβλάφει τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ φύσιν, ὥστε τὸ
 κακὸν ἤθελε βαθμηδὸν ἀποβῇ μᾶλλον εὐχάρι-
 στον καὶ μᾶλλον ἐπιθυμητὸν εἰς αὐτὸν ἢ τὸ
 ἀγαθὸν. Πρὸς τοῦτοις, ὁ Θεὸς προέθετο τὴν
 ΑΝΟΧΗΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, διότι προμηθεύσας τὸ διὰ
 τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς φάρ-
 μακον, διεῖδεν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ἤθελεν εἰ-
 σθαι νὰ ὁδηγηθῇ οὗτος διὰ πείρας, εἰς πλή-
 ρη ἐκτίμησιν τῆς " κ α θ' ὅ π ε ρ β ο λ ῆ ν
 ἁ μ α ρ τ ω λ ό τ η τ ο ς τ ῆ ς ἁ μ α ρ τ ί-
 α ς", καὶ τῆς ἀπαραμίλλου λαμπρότητος τῆς
 ἀρετῆς ἐκ συγκρίσεως πρὸς ταύτην -διδασκων
 αὐτὸν οὕτως ἵνα ἐπὶ μᾶλλον ἀγαπᾷ καὶ τιμᾷ
 τὸν Δημιουργὸν του, "Ὅστις εἶναι ἡ πηγὴ
 πάσης ἀγαθότητος, καὶ ἀποφεύγει διὰ παντὸς
 ὅ,τι ἐπέφερεν εἰς αὐτὸν τοσαύτην δυστυχίαν
 καὶ ἀθλιότητα.

Οὕτω, τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα θέλει εἶ-
 σθαι μεγαλητέρα ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν, μεγα-
 λήτερον μῖσος κατὰ παντὸς ὅ,τι ἀντίκειται
 πρὸς τὸ θέλημα Αὐτοῦ, καὶ συνεπῶς, ἡ μόνι-
 μος ἐδραίωσις εἰς τὴν αἰωνίαν δικαιοσύνην

" ὅλων ἐκείνων ὅσοι θέλουσιν ἐπωφεληθῇ ἐκ τῶν μαθημάτων, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς διδάσκει ἡδὴ διὰ τῆς Α Ν Ο Χ Η Σ καὶ ἐλευθερίας τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν συναφῶν αὐτῇ κακῶν.

Εὐρεῖα, ἐν τούτοις, διάκρισις δέον νὰ σημειωθῇ μεταξὺ τοῦ ἀδιαφιλονεικῆτου γεγονότος ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέτρεψεν, ἡνέχθη, τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τῆς σοβαρᾶς πλάνης τινῶν, οἵτινες κατηγοροῦσι τοῦ Θεοῦ (καίτοι δρᾶνται τῆς ΑΓΑΠΗΣ ΑΥΤΟΥ) ὡς, ὄντος τοῦ πρωτογού καὶ ὑποκινήτου τῆς ἁμαρτίας. Ἡ δευτέρα αὕτη δοξασία τυγχάνει ἀμφοτέρων βλάβος καὶ ἐναντία πρὸς τὰ ἐν ταῖς Γραφαῖς ἐκτιθέμενα γεγονότα. Οἱ εἰς τὴν τοιαύτην πλάνην περιπίπτοντες εἶναι συνήθως οἱ ἀποπειρώμενοι νὰ ἐξεύρωσιν ἄλλο τι σχέδιον σωτηρίας ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ὁ Θεὸς ἐπρόμηθευσεν διὰ τῆς Θ υ σ ί α ς, τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡμετέρου ἀντιλύτρου. Ἐὰν οὗτοι ἐπιτύχωσι νὰ πείσωσιν ἑαυτοὺς καὶ ἄλλους ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὑπαίτιος διὰ πᾶσαν ἁμαρτίαν, ἀσέβειαν καὶ ἔγκλημα, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄθῳον ἐργαλεῖον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐξηναγιάσθη νὰ ἁμαρτήσῃ, προελείανον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὴν ὁδὸν διὰ τὴν θεωρίαν ὅτι οὐδεμία Θ υ σ ί α διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, οὔτε ἕλεος ὑπὸ οἵανδήποτε μορφήν, ἐχρειάζετο, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. Τοιοῦτοτρόπως καταθέτουσιν ἐπίσης βάσιν δι' ἄλλην τινὰ ὅφιν τῆς ψευδοῦς αὐτῶν θεωρίας, τοῦτέστιν, τὴν θεωρίαν τῶν πρεσβευόντων τὴν ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ (UNIVERSALISM), ἀξιοῦντες ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐπέφερεν ὅλην τὴν ἁμαρτίαν, ἀσέβειαν καὶ ἐγκληματικότητα ἐφ' ὅλων, Αὐτὸς θὰ ἐπιφέρῃ ἐπίσης τὴν ἀπελευθέρωσιν πάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Συμπεραίνοντες οὕτως ἐντεῦθεν ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε καὶ ἐπέφερε τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀν-

" τιταχθῇ εἰς Αὐτὸν ὡς πρὸς τοῦτο, ἀξιοῦσιν ὅτι, ὁπόταν Αὐτὸς θελήσῃ τὴν δικαιοσύνην, πάντες ἐπίσης θέλουσιν εἶσθαι ἀνίσχυροι ν' ἀντιπράξωσι κατ' Αὐτοῦ.

'Αλλ' εἰς πάσας τὰς τοιαύτας σκέψεις τὸ εὐγενέστατον τοῦ ἀνθρώπου προσὸν, ἢ ἐλευθερίᾳ τῆς θελήσεως ἢ ἐκ λόγῃς, ὁ κυριώτατος χαρακτήρ τῆς πρὸς τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ ὁμοιότητος του, καθολοκληρίαν τίθεται κατὰ μέρος, καὶ ὁ ἄνθρωπος θεωρητικῶς ὑποβιβάζεται εἰς τινὰ ἀπλοῦν μηχανισμόν, ἐνεργοῦντα ὡς ἤθελε κινηθῇ παρ' ἄλλου. Ἐὰν οὕτως εἶχεν, ἡ ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀντὶ νὰ εἶναι κύριος ἐπὶ τῆς γῆς, ἤθελεν εἶσθαι ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῶν ἐντόμων, διότι καὶ ταῦτα, ἀναμφιβόλως, κέκτληται θέλησιν ἢ δύναμιν ἐκλογῆς. Καὶ ὁ μύρμηξ ἀκόμη ἐπροικίσθη μὲ δύναμιν θελήσεως, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος, καίτοι δύναται διὰ τῆς ὑπερτέρας αὐτοῦ δυναμeos νὰ ἀντιπολιτευθῇ καὶ ματαιώσῃ, ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ καταστρέφῃ."

Δύο τινὰ Γραφικὰ χωρία (ΗΣΑ.με:7 καὶ ΑΜΩΣ γ:6,) προβάλλονται ὡς ὑποστηρίζοντα τὴν θεωρίαν ταύτην, ἀλλὰ διὰ τῆς παρερμηνείας τῆς λέξεως ΚΑΚΟΝ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις αὐτοῖς. Ἡ ἁμαρτία εἶναι πάντοτε κακὸν, ἀλλὰ κακὸν τι δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ἁμαρτία. Σεισμὸς τις ἢ πυρκαϊά, πλήμνυρα ἢ ἐπιδημία, ἤθελεν εἶσθαι συμφορὰ, κακὸν. Ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τούτων θὰ ἦτο ἁμαρτία. Ἡ λέξις κακὸν, ἢ ἐν τοῖς παρατεθεῖσι χωρίοις ἀπαντῶσα, σημαίνει ἀπλῶς συμφορὰν. Ἡ αὐτὴ Ἑβραϊκὴ λέξις μεταφράζεται θλίψις εἰς ΨΑΛΜ. λδ:19, ρζ:39, ΙΕΡ. μη: 16, ΖΑΧ. α:15. Μεταφράζεται ἐπίσης σ υ μ φ ο ρ ᾱ, θ λ ί ψ ι ς, κακὸν, εἰς τὰ χωρία ΨΑΛΜ. κζ:5, μο:1, πη:3 κ.λ.π. ΙΕΡ. να:2, ΘΡΗΝΟΙ α:21. Μεταφράζεται ἐπίσης, β λ ᾱ β η, π ὁ-

" ν ο ς , λ ύ π η , κ.λ.π.

Ἐν τοῖς ἑδαφ. ΗΣΑ. με:7 καὶ ΑΜΩΣ γ:6, ὁ Κύριος ἀπέβλεπε νὰ ὑπενθυμίσει τῷ Ἰσραὴλ περὶ τῆς μετ' αὐτῶν, ὡς ἔθνους, γενομένης διαθήκης- ὅτι ἐὰν οὗτοι ἤθελον ὑπακούσει τοὺς νόμους Του, ἤθελεν εὐλογῆσαι καὶ προστατεύσει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐν γένει συμφορῶν. Ἀλλ' ὅτι, ἐὰν ἤθελον ἐγκαταλείψει αὐτὸν, ἤθελεν ἐπιφέρει ἐπ' αὐτῶν συμφοράς (κακὰ) ὡς παιδεῖαν. ΔΕΥΤ. κη:1-14, 15-32, ΔΕΥΤ. κς: 14-16, ΙΗΣ. ΤΟΥ ΝΑΥΗ κγ:6-11, 12-16.

Ἐν τούτοις, ὁπότεν συμφοραὶ ἐπῆρχοντο ἐπ' αὐτῶν, οὗτοι ἔκλινον νὰ θεωρῶσιν αὐτὰς ὡς τυχαῖα συμβεβηκότα μᾶλλον, καὶ οὐχὶ ὡς παιδεῖας. Συνεπῶς ὁ Κύριος ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς λόγον διὰ τῶν προφητῶν, ὑπενθυμίζων αὐτοῖς τὴν διαθήκην των, καὶ λέγων αὐτοῖς ὅτι αἱ συμφοραὶ αὐτῶν προήρχοντο ἐξ αὐτοῦ πρὸς διόρθωσιν των. Εἶναι επομένως παράλογον τὸ λαμβάνειν τὰ χωρία ταῦτα εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ αἷτιος τῆς ἀμαρτίας, καθ' ὅσον οὐδόλως ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀμαρτίαν."

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΙΝΗΜΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣΩΤΗΡΙΑΣΜΟΥ

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1907, ἐξεδόθη εἰς Εὐρώπην βιβλίον τι ἐπιγραφόμενον " Πῶς νὰ ἀπολαύσῃς τὴν Γραφὴν," ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ε. W. BULLINGER D.D. ἐν Λονδίνῳ Ἀγγλίας. Εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο οὗτος ἐνεσωμάτωσε τὰ κύρια σημεῖα τῶν προηγουμένων συγγραφέων ἐπὶ τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας θεωρίας, καὶ ἐπέφερεν ἀξιοσημεῖωτον σκεψιν καὶ συζήτησιν εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον τότε. Ὀλίγα

ἔτη ἀργότερον ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ DR.BULLINGER ἐπὶ τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας ἐνεκολπώθη ὑπὸ ὁμάδος πεπαιδευμένων ἐν' Ἀμερικῇ, καὶ συνέταξαν σχέδιον ἢ οὗστημα διδασκαλίας ὀνομάσαντες αὐτὸ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΑΠΟΚΑΤΑΛΛΑΓΗΝ -UNIVERSAL RECONCILIATION.

Οἱ νεώτεροι οὗτοι "Ἀποκαταλλαγισταὶ" θερμῶς διαμάχονται κάθε ἐπαφὴν μὲ τοὺς "Παγκοσμιοσωτηριατὰς", καὶ διακρατοῦν ὅτι, οὗτοι ἔχουν ἀνεξαρτήτως υἱοθετήσῃ ἰδέας ἰδικὰς των, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου περὶ "νύμφης" καὶ "σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἢ ἐκκλησίας, αἵτινες ἐπιστολαὶ λαμβανόμεναι ὁμοῦ, διατείνονται, ὅτι διδάσκουν τὴν τελικὴν ἐπανάκτησιν ὅλου τοῦ σύμπαντος ἐκ τοῦ μαρasmus τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ, ὅτε ὁ Θεὸς θὰ εἶναι "τὰ πάντα ἐν πᾶσι." Αἱ ἰδέαι των παρουσιάζονται καλῶς, καὶ μὲ οὗστημα ὀρθοτομήσεως τῶν Γραφῶν κατὰ τὰς θεωρίας των μὲ φαινομενικὴν λογικότητα.

Ἀλλὰ ὁ προσεκτικὸς μελετητὴς τῶν Γραφῶν, γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, πρέπει πολὺ σοβαρῶς νὰ ἐξετάζη τὰ συμπεράσματα τῶν φίλων τούτων. Ἐντεῦθεν, ἔνεκεν τῆς ἀληθείας, καὶ μὲ ἐπιθυμίαν ὅπως, ^{διὰ} παραδειγμάτων, Γραφικῶν ἐδαφίων, ἀποδείξωμεν ὅτι, ἡ Παγκόσμιος Σωτηρία ἢ ἡ Παγκόσμιος Ἀποκαταλλαγή, εἶναι πανοῦργος φιλοσοφία, τεθεμελιωμένη ἐπὶ ἐύφυῶν συλλογισμῶν ἀνθρωπίνων θεωριῶν, αἵτινες διαφεύδουν τὸν Θεὸν καὶ

τὸν Λόγον Αὐτοῦ, ἐκμηδενίζουσαι τὴν διδασκαλίαν τῆς Γραφῆς περὶ ἁμαρτίας, ἐξιλεώσεως, ἄνω κλίσεως, περὶ Ἰουδαίων, ἀποκαταστάσεως, καὶ τόσων ἄλλων δογματικῶν ἀληθειῶν στερούντων τὸν Χριστιανὸν ὅλων τῶν "μεγίστων καὶ τιμίων ἐπαγγελιῶν" διὰ τῶν ὁποίων οὗτος δύναται νὰ γίνῃ "κοινωνὸς θείας φύσεως." Β.ΠΕΤΡ. α:1-3. Ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ὑποστηρίζοντες μίαν θεωρίαν ἐναντίον τῆς ἄλλης.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Τὸ 1922-24 ἀδελφὸς τις πρεσβύτερος, καλὸς, ἱκανὸς, ἔχων Γυμνασιακὰς γνώσεις, μεταφραστὴς τῆς ΣΚΟΠΙΑΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ (ὅλοι τότε ἤμεθα ἐν τῷ Συλλόγῳ) ἐμελέτησε τὰ συγγράμματα τοῦ DR. BULLINGER καὶ ἐνεκολπώθη τὴν Παγκόσμιον Σωτηρίαν, καὶ ἤρχισε νὰ διαδίδῃ αὐτὴν καὶ εἰς ἄλλους. Εἰς μάτην οἱ ἄλλοι Ἕλληνες Πρεσβύτεροι προσεπάθησαν νὰ σταματίσουν τὴν αὐθόρμητον αὐτὴν ζέσιν, ἀλλ' εἰς οὐδὲν κατέληξαν. Ὀλίγοι προσκολληθέντες μετ' αὐτοῦ ἐπεχωρίσθησαν καὶ μετὰ καιροῦ ἄλλοι ἐπίσης προσετέθησαν ἐλθόντες εἰς συνάφειαν μετ' Ἀμερικανῶν ἐξέδωσαν περιοδικὸν ΤΟΝ ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ ἐν Ἀμερικῇ, μετέπειτα δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ τίτλου ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. Κριτικὴν ἀνάλυσιν Γραφικῶς θὰ κάμωμεν τῆς διδασκαλίας ταύτης (Γράφοντες "διδασκαλίαν" διότι οἱ ἀγαπητοὶ οὗτοι φίλοι ξενίζονται μὲ τὴν λέξιν "θεωρίαν").

Καθὼς ἔχομεν καὶ ἄλλοτε προεῖπει, ἱστάμεθα περὶ ἀρχῶν, περὶ ἀληθείας ὑπεραμυνόμεθα καὶ μοι-
χόμεθα, οὐχὶ κατὰ προσώπων. Ἀπὸ κριτικῆς Γραφι-
κῆς ἀπόψεως ἡ διδασκαλία τῆς Ἱαγνoσμίου Σωτηρί-
ας χρήζει ἐξετάσεως ἐκ πολλῶν ἀπόψεων διὰ νὰ κα-
ταδειχθῇ τὸ ἔκπαγλον σχέδιον τῆς σωτηρίας διὰ
τῆς μόνης θυσίας, διὰ τῆς μόνης ὁδοῦ, τοῦ μόνου ὀ-
νόματος, τοῦ Χριστοῦ, ὁ θάνατος τοῦ ὁποίου προμη-
θεύει τὸ ΑΝΤΙΑΥΤΡΟΝ, πέριξ τοῦ ὁποίου ὅλαι αἱ ἰ-
διότητες τοῦ θείου χαρακτῆρος περιγράφονται καὶ
περιστρέφονται.

Εἰς τὴν ΧΑΡΑΥΓΗΝ τοῦ Μαρτίου ἐξετέθη ἡ φι-
λοσοφία τοῦ ΑΝΤΙΑΥΤΡΟΥ, τοῦ κέντρου τῆς Καταλ-
λαγῆς, καὶ τῆς αἰείποτε προσπαθείας τοῦ ἐχθροῦ
τοῦ Θεοῦ καὶ πάσης δικαιοσύνης (ΠΡΑΞ. ιγ:10) ὅπως
ἀμαυρώσῃ. Διότι ἐὰν αἱ λέξεις ἐννοοῦν καὶ μετα-
δίδουν νοήματα διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος συννεο-
εῖται τότε θὰ κατανοήσωμεν τὴν διακήρυξιν τοῦ
Παύλου ὅστις λέγει ὅτι ὁ Θεὸς ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ "θὰ κρί-
νῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ". ΠΡΑΞ. ιζ:31. "Ο-
σον ἡ διδασκαλία τῶν αἰωνίων βασάνων παριστᾷ τὸν
Θεὸν ἄδικον, ἀφαντάστως σκληρὸν, στερούμενον Ἀγά-
πης, τὸσον καὶ ἡ διδασκαλία τῆς Ἱαγνoσμίου Σωτη-
ρίας ἢ αὐθαιρέτου Ἀποκαταλλαγῆς, παριστᾷ τὸν Θε-
ὸν μόνον Ἀγάπῃ, στερουμένου δικαιοσύνης, ὅπερ ἴ-
σον ἄδικον, παράλογον καὶ τελείως ἀντιγραφικόν.

Προτρεπόμεθα ὅθεν"νὰ ὀρθοτομῶμεν τὸν λόγον
τῆς ἀληθείας" B.TIM. β:15, παραβάλλοντες ἐδάφιον
πρὸς ἐδάφιον ἵνα τὸ ὅλον σχέδιον καὶ βουλῆς τοῦ
Θεοῦ καταδειχθῇ ἐνιαῖον.

Αἱ τέσσαρες ιδιότητες τοῦ Θεοῦ ἑναρμονίως
συνεργάζονται, οὐδόλως παραβιάζουσιν τὰς ἀρχὰς ἢ
μία τῆς ἄλλης. Ὁ Θεὸς εἶναι "ἀπείραστος κακῶν",
" δὲν ἀλλοιοῦται". ΙΑΚ. α:13, 18. Οὐδὲ δύναται νὰ
"ψευσθῇ" " νὰ ἀρνηθῇ ἑαυτὸν δὲν δύναται, "B.TIM. β:13, EBP. ς:18, καὶ τοῦτο ἵνα ἔχουν "ἰσχυρὰν πα-
ρηγορίαν οἱ καταφυγόντες, εἰς τὸ νὰ κρατήσωμεν
τὴν προκειμένην εἰς ἡμᾶς ἐλπίδα." EBP. ς:18. Καὶ
ἀρχίζομεν μὲ τὴν ἐρώτησιν,

ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ;

Ὁ Θάνατος τοῦ Ἰησοῦ, ὡς Λυτρωτῆς τοῦ ἀνθρώ-
που, κατέστησε τὴν αἰώνιον σωτηρίαν ἐκάστου μέ-
λους τοῦ γένους τοῦ Ἀδὰμ ἐ π ι τ α κ τ ι κ ῆ ν ;
-ἐπιβλητικὴν- ὡς ἀξιοῦσιν οἱ ὁπαδοὶ τῆς Παγκοσ-
μίου Σωτηρίας; Θὰ εὕρῃ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τρόπον
τινὰ συμφιλιώσεως αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου καὶ τελικῶς
νὰ σώσῃ αὐτὸν ἀκόμη ἀπὸ αἰώνιον ὄλεθρον; Τὸ νὰ
ἐξεύρῃ τις ἀπάντησιν εἰς ταύτας τὰς ἐρωτήσεις,
φυσικὰ, πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ὁλοκληρωτικῶς ἐκ τῆς
ἱερᾶς πληρεξουσικότητος τοῦ ἐμπνευσμένου Λόγου τοῦ
Θεοῦ. Πάντες οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν Ἀγ. Γραφὴν ὡς

παρὰ Θεοῦ ἐμπνευσθεῖσαν, δέον νὰ δεχθῶσιν, ὅτι πᾶσαι αἱ, ὡς ἀλήθειαι, ἐκφρασθεῖσαι γινῶμαι ἢ πεποιθήσεις πρέπει νὰ ἴστανται ἢ πίπτωσιν ὡς τοιαῦται, ἐξαρτουμένοι κατὰ πόσον αὗται ἐρείδονται ἢ στηρίζονται ἐπὶ τοῦ γεγραμμένου Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ὡς Μελετηταὶ τῶν Ἀγ. Γραφῶν καὶ ὡς Χριστιανοὶ, ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν ἡμᾶς νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὰς ιδιότητας τῆς λογικῆς-οὐχὶ, βεβαίως, ἀνεξαρτήτως τοῦ Λόγου Του, ἀλλ' ἐν συνδέσμῳ ἢ ἀλληλενδέτως μετ' Αὐτοῦ. ΗΣΑΙΑΣ α:18. Ἐν τούτοις ὅμως Λ ο γ ι κ ε υ ὀ μ ε ν ο ι, ὡς συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις, εἴτε προκειμένου περὶ διδασκαλίας εἴτε περὶ ἐφαρμογῆς αὐτῆς, ὁ Χριστιανὸς ὑποκεῖται, ἐὰν οὐχὶ ἐν προσοχῇ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ἄκρα- εἴτε τυφλῶς ἀποδεχόμενος ὅ,τι ἀνθρώπινος τις ἀρχηγὸς διακηρύττει ὡς ἀλήθειαν, χωρὶς πραγματικῶς νὰ λογικευθῇ ἀπολύτως περὶ τῆς ὑποθέσεως ἢ "λογικευόμενος" ἄλλως πως, καταλήγει εἰς συμπεράσματα μὴ ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τῶν Γραφῶν.

Ἐκατέρα τούτων τῶν ἄκρων πορειῶν ἢ μεθόδων εἶναι καταστρεπτικὴ τῆς ἀπλότητος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἡ δευτέρα ἄποψις, πιστεύομεν, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ἀντιγραφικῆς θεωρίας τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἐμφαντικῶς λέγομεν τοῦτο, ἔνεκεν τοῦ ἀναμφισβητήτου γεγονότος, ὅτι οὐδαμοῦ ἐν τῇ Γραφῇ ὑπάρχει

ἔκθεσις τις, ὅτι οἱ ἔκουσίως ἀδιόρθωτοι ἁμαρτω-
λοὶ τελικῶς θὰ συμφιλιωθῶσι μὲ τὸν Θεόν. Τοῦτο
τὸ συμπέρασμα δύναται νὰ προκύψῃ μόνον ἀπὸ εὐφυῆ
περιπλαστικὸν διαλογισμὸν, τὸν οὕτω καλούμενον
φιλοσοφικὸν, καθ'ὃν ὠρισμένα Γραφικὰ ἐδάφια πα-
ραπλανητικῶς καὶ δολίως ἐγκεντρίζονται, προξε-
νοῦντα εἰς τὸν ἀνύποτον ἀναγνώστην, ἐπιπολαίως
νὰ συναισθανθῇ, ὅτι μεγάλη ἀλήθεια διηνοίχθη ἐ-
νώπιόν του, ἥτις ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς Γραφῆς.

Ο ΜΙΣΘΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Εἶναι ἀλήθεια, ἀφθόνως ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς
Γραφῆς ὅτι, ὁ "μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος"
ROM. 6:23. "Ὅλος ὁ κόσμος ὑφίσταται ἤδη τὴν ποι-
νὴν τοῦ θανάτου, ἕνεκεν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀδὰμ παρα-
βάσεως τοῦ θείου νόμου. Εἶναι ὁμολογουμένως ἀπο-
δεκτὸν παρὰ πάντων τῶν φωτισθέντων Χριστιανῶν, ὅ-
τι ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ καθιστᾷ δυνατόν, τὴν ἐκ
τοῦ θανάτου γενικὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς Ἀδαμιαίας
καταδίκης. Ἀλλὰ, ὑποστηρίζουσιν αἱ Γραφαὶ τὴν
σκέψιν, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ ἐγγυᾶται Αἰωνί-
ον Σωτηρίαν διὰ πάντα τὰ τέκνα τοῦ Ἀδὰμ; Ὡς
ἴδωμεν. Ἡ Γραφή ῥητῶς λέγει ὅτι "ἄνευ χύσεως αἵ-
ματος δὲν γίνεται ἄφεσις ἁμαρτιῶν" EBP. θ:22. 'Ε-
πίσης εἰς EBP. ι:26 ἀναγινώσκομεν, "Διότι ἐὰν ἡ-
μεῖς ἁμαρτάνωμεν ἔκουσίως, ἀφοῦ ἐλάβομεν τὴν γνῶ-
σιν τῆς ἀληθείας, δὲν ἀπολείπεται πλέον θυσία

περὶ ἁμαρτιῶν."

Ἐὰν ὁ "μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος" καὶ ἐὰν "ἄνευ χύσεως αἵματος δὲν γίνεται ἄφεσις ἁμαρτιῶν" καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάρχει πλέον θυσία "διὰ τοὺς ἐκουσίως ἁμαρτάνοντας οἵτινες ἔλαβον τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας" τότε βεβαίως ὅλοι οἱ οὕτως ἐκουσίως ἁμαρτωλοὶ, ὑφιστάμενοι τὴν ποινὴν τῆς ἐθελουσίου ἁμαρτίας, πρέπει αἰωνίως νὰ μένωσι νεκροὶ- ἄλλως, αὐταὶ αἱ Γραφαὶ εἶναι ἄνευ σημασίας.

Ὁ ἀπόστολος συνεχίζει τὸ ἐπιχείρημα τοῦ λέγων, ὅτι ἡ μόνη προσδοκία διὰ τοὺς ἐκουσίως ἁμαρτάνοντας ἀπολείπεται "ἡ φοβερὰ ἀπεκδοχὴ κρίσεως καὶ ἔξαφίς πυρὸς, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ κατατρώγῃ τοὺς ἐναντίους." Ἐσφαλμένη λογικὴ δυνατόν νὰ ζητῇ νὰ ἐρμηνεύῃ τοὺς λόγους τούτους νὰ ἐννοοῦν ὅτι τοιοῦτοι ἐκούσιοι ἁμαρτωλοὶ θὰ καταφαγωθῶσιν ἀπλῶς^{ως} ἐνάντιοι, ἐνάντια ἔθνη, καὶ ὅμως θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν ὡς φίλοι, δηλ. τὴν ἁμαρτίαν θὰ καταστρέψῃ ὁ Θεὸς οὐχὶ τοὺς ἐκουσίως ἁμαρτωλοὺς. Ἀλλὰ ὁ ἀπόστολος ἀποκλείει τὴν πιθανότητα τῆς τοιαύτης ἐρμηνείας περὶ μελλούσης ζωῆς τῶν ἐκουσίως ἁμαρτωλῶν, συγκρίνων τὴν καταστροφὴν τοιούτων ἐκουσίων ἁμαρτωλῶν μὲ τὸν ὅλεθρον τῶν ἀπειθῶν τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσέως, λέγων ὅτι ἡ τιμωρία τούτων θέλει εἶσθαι αὐστηροτέρα ἀ-

πὸ τὴν ἐπιβληθεῖσαν εἰς τοὺς ἁμαρτάνοντας ὑπὸ τὴν διαθήκην τοῦ Νόμου.

Γνωρίζομεν, ὅτι οἱ παραβάται ὑπὸ τὸν Νόμον τῆς διαθήκης, κατὰ γράμμα κατεστρέφοντο ὡς ἄτομα. Ἐὰν οἱ ἐκουσίως ἁμαρτάνοντες ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἰησοῦ ἀπλῶς ἐξολοθρεύονται ὡς ἁμαρτωλοὶ ἀλλὰ σώζονται καὶ αἰωνίως εὐλογοῦνται ὡς ἄτομα (κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν ὁπαδῶν τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας) τότε φαίνεται, ὅτι ὁ ἀπόστολος εἶχε πολὺ πτωχὴν ἀντίληψιν περὶ "χειροτέρας τιμωρίας" εἰς τὸ ἐπιχείρημά του. Ὡς ὑπενθυμίσωμεν πάλιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι εἶναι μόνον διὰ τῆς ἐνεργείας εὐφυοῦς περιπλαστικῆς καὶ παραπλανητικῆς φιλοσοφίας, ἡ ἀληθὲς ἔννοια τούτων τῶν ἀπλῶν καὶ ἐμπνευσμένων ἐκθέσεων τῆς Ἀγ. Γραφῆς, τοιουτοτρόπως φθείρεται.

ΘΑ ΣΩΣΗ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΠΑΝΤΑΣ;

Τὸ ἐπιχείρημα ἐνίοτε παρουσιάζεται, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν ἱκανοποιεῖται, ἔστω καὶ ἂν ἔν τῶν διανοητικῶν Του πλασμάτων αἰωνίως ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν του ἕνεκεν τῆς ἁμαρτίας. Ἐνταῦθα πάλιν πρέπει νὰ περιορίσωμεν τὴν λογικὴν μας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἱεραφικῶν ὁρισμῶν. Εἰς τὸ πλεον θαυμαστὸν ἐδάφιον τῆς ἀγάπης ἐν τῇ Γραφῇ, ΟΡΙΟΝ τί-

θεται περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἀναγινώσκομεν,

" Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον,
ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ,
διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς
αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον."

ΙΩΑΝΝ. γ:16.

Ἐνταῦθα τὸ δῶρον τῆς ζωῆς, ὅπερ πηγάζει μέσφ
τῆς ἀπολυτρωτικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ὁριστικῶς
περιορίζεται εἰς ἐκείνους οἵτινες πιστεύουσι.

Ἀκριβῶς ἐνταῦθα, ἅς ἐπιληφθῶμεν νὰ ἐξετά-
σωμεν τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Θεὸς "θέλει πάν-
τας τοὺς ἀνθρώπους νὰ σωθῶσι" ὡς ἐκ τούτου ἔκα-
στον ἄτομον π ρ έ π ε ι α ι ω ν ί ω ς νὰ σωθῇ.
Κάμνοντες ταύτην τὴν ἀξίωσιν, οἱ φίλοι τῆς Ιαγ-
κοσμίου Σωτηρίας οὐδέποτε φαίνονται νὰ ἐπιρρέπω-
σιν εἰς τὴν ἐξέτασιν, ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῇ φύσιν
τῆς εἰσηγουμένης σωτηρίας, ἣν ὁ Θεὸς ἐπροθυμο-
ποιήθη νὰ χορηγήσῃ εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ
ὑποθέτειν ὡς ἀληθές, ὅτι ὁ Θεὸς ἐβουλεύθη τὴν αἰ-
ώνιον σωτηρίαν παντὸς ἀτόμου, τότε, φυσικᾶ, ἔ-
καστον ἄτομον αἰωνίως θέλει σωθῇ, ἄλλως ὁ Θεὸς εἴ-
ναι ἀνίκανος νὰ φέρῃ εἰς πέρας πάντα, κατὰ τὸ ἴ-
διον Ἐαυτοῦ θέλημα. Ἀλλ' ἐβουλεύθη ὁ Θεὸς, ὅπως
πάντες σωθῶσιν αἰωνίως; Ὁ Ἀπόστολος δὲν ὁμιλεῖ
τοιουτοτρόπως! Τοῦναντίον, ἅπασα ἡ ἔκθεσις του
δεικνύει ἀκριβῶς, τὶ ἐννοεῖται διὰ τῆς φράσεως

του, ὅτι "θέλει ὁ Θεὸς" ἦν παραθέτομεν,

"Ὅστις θέλει νὰ σωθῶσι πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. Διότι εἶναι εἰς Θεὸς, εἰς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὅστις ἔδωκεν εαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς."

A.TIM.β:4-6.

Ἦν τοῦ προηγθέντος χωρίου καθίσταται εὐνόητον, ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ ὁ Θεὸς ἐβουλεύθη χάριν πάντων εἶναι ὅπως πάντες "ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας" - τῆς ἀληθείας τῆς γνώσεως τοῦ ἀντιλήπτου, τῆς θυσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καθότι σχεδὸν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδὰμ ἐκοιμήθησαν ἐν θανάτῳ πρὶν μάθωσι τι περὶ "τοῦ μόνου ἐνόματος ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἢ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων" ἐκ καὶ διὰ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ ἔχωσι ζωὴν, παρίσταται ἀνάγκη, ὅπως ἀφυπνισθῶσιν ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου - σωσθέντες" ἐκ τοῦ Ἀδαμιαίου θανάτου - πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως αὕτη ἡ μεγάλη ἀλήθεια μαρτυρηθῇ εἰς αὐτοὺς.

Οὕτω σαφῶς βλέπομεν ὅτι, οὐχὶ μόνον ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀγάπῃ Του ἔκαμε προμηνείας αἰωνίου ζωῆς εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλ' ἐπίσης ἐπροθυμοποιήθη, ἵνα πάντες ἀποκτήσωσι πλήρη εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσι περὶ τῆς πολυευσπλάχνου Αὐτοῦ προμηνείας καὶ "πιστεύσωσιν" πρὸς τὸν σκοπὸν, ἵνα

μὴ ἀπολεσθῶσι. "Πῶς θέλουσι πιστεύσει εἰς Αὐτὸν περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤκουσαν;" ἐρωτᾷ ὁ Ἀπόστολος. Ἐντεῦθεν, ὁ Θεὸς ἐβουλεύθη, ὅπως ἀκούσωσι— ὅπως ἡ ἀλήθεια μαρτυρηθῇ εἰς πάντας —"ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ," καίτοι ἀπαιτεῖται ἀφύπνισις ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, ἵνα καταστῇ τοιαύτη γενικὴ εὐπρόσιτος καὶ γνωστὴ εἰς πάντας.

Ἀλλὰ τί πρὸς ἐκείνους οἵτινες, ὅταν ἡ ἀλήθεια μαρτυρηθῇ εἰς αὐτοὺς, ἀρνοῦνται νὰ πιστεύσωσι καὶ ὑπακούσωσι; Ὁ Πέτρος ἀπαντᾷ,

" Καὶ πᾶσα ψυχὴ, ἥτις δὲν ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, θελεῖ ἐξολοθρευθῇ ἐκ τοῦ λαοῦ." ΠΡΑΞ. γ:23.

Ὁ Παῦλος ἐνταυτῷ ἀπαντᾷ,

" Ἐὰν ἁμαρτάνωμεν ἐκουσίως ἀφοῦ ἐλάβομεν τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, δὲν ἀπολείπεται πλεον θυσία περὶ ἁμαρτιῶν." ΕΒΡ. ι:26.

Εἶναι μόνον διὰ τῆς ματαίας ἀνθρωπίνης σοφιστείας, τὸ ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τῆς Παγκοσμίου Σωτηρίας ἱκανοῦνται νὰ ἐπεκταθῶσι πέραν τῶν ἀπλῶν ἐκθέσεων τῶν Γραφῶν, καὶ νὰ διῴσχυρισθῶσιν, ὅτι ταῦτα τὰ ἐδάφια δὲν ἐκφράζουσι τὸ τελικὸν τέλος τῶν ἐκουσίων ἁμαρτωλῶν, ἀλλ' ὅτι πρόκειται ἔτι νὰ γίνῃ ἀναστασις αὐτῶν. Ἡ Γραφή δὲν λέγει, ὅτι ὑπάρχει διὰ τοὺς τοιοῦτους τοιαύτη ἀνάστασις, ἐπομένως ἅς μὴ προσπαθῶμεν νὰ σοφιστευωμεν πέραν ἐκείνου ὅπερ εἶναι ἀπλῶς καὶ σαφῶς γεγραμμένον. Ἀλλὰ μᾶλλον ἅς σωφρωνῶμεν.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Κυρίου.

" Τοῦτο κάμνετε εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου".

A.KOPINΘ. ια:24,25.

Ὅτι ἡ ἀπλή ἔκθεσις κατέστη σπουδαία ἐντολή εἰς τοὺς ἀληθεῖς ἀκολουθοῦν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀναμφιβόλως ἀπὸ ἐκείνην τὴν γεμάτην ἐκ γεγονότων νύκτα μέχρι σήμερον τηρεῖται πιστῶς ὑπ' αὐτῶν ἕκαστον ἔτος. Καθὼς δεικνύεται εἰς τὴν ἀναγραφὴν τοῦ Ματθαίου, ὁ Δεῖπνος τοῦ Κυρίου ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πασχαλείου Δείπνου, ἐντεῦθεν τηροῦμεν τὸ Πάσχα εἰς ἐνθύμησιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν τοῦ ἔτους. MATΘ. κς:17-30. Ἐν τούτοις ὁ Δεῖπνος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ, ὅτι εἶναι ἀνώτερος τύπος τοῦ Πασχαλείου Ἀμνοῦ, ἀλλ' ὅτι εἶναι ANA-MNΗΣΙΣ τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ τοῦ ἀντιτυπικοῦ Ἀμνοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου, οὗτοι ἐτησίως ἐτήρουν τὸ Πάσχα τοῦ ἀμνοῦ. Ἡ τήρησις ταύτης τῆς ἐορτῆς διετάχθη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς ἀνάμνησις, ὑπενθυμίζουσα εἰς αὐτοὺς τὴν θείαν ἐπέμβασιν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν

αὐτῶν ἀπὸ τὴν καταδυναστευτικὴν δουλείαν τῆς Αἰ-
γύπτου. Ὡφειλον ὅθεν, ἐτησίως νὰ ἐπαναλαμβάνωσι
τὴν θεόθεν ἐν Αἰγύπτῳ ἰδρυθεῖσαν ἐθιμοτυπίαν. Ε-
ΞΟΔ. Κεφ. ιβ.

Ἐκάστη οἰκογένεια ὥφειλε νὰ ἐκλέξῃ "ἄμωμον
ἀρνίον ἐνιαύσιον" τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ πρώτου
μηνὸς, Ἀβὶβ ἢ Νισὰν. Τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέ-
ραν τοῦ μηνὸς, τὸ ἐσπέρας, τὸ ζῶον ἔδει νὰ σφα-
γῇ. τὸ αἷμα τοῦ ἔπρεπε νὰ ραντισθῇ ἐπὶ τῶν δύο
παραστατῶν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας τῶν
οἰκιῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ ἔτρωγον τὸν ἄμνον.
Ἐπρεπε νὰ φάγωσι τὸ κρέας ὁπτιὸν (ψητὸν) ἐν πυ-
ρὶ ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ ἐὰν τὸ δυνατόν ἔπρεπε
νὰ φαγωθῇ ὁλόκληρον ὑφ' ἐκάστης οἰκογενείας, ὁμοῦ
μὲ πικρὰ χόρτα καὶ ἄζυμον ἄρτον. Ἐν περιπτώσει
ὅλος ὁ ἄμνος ἦτο ἀδύνατον νὰ φαγωθῇ πρὶν τὸ
πρῶτ', τὸ ὑπόλοιπον ἔπρεπε νὰ καῇ ἐν πυρὶ.

Ὅταν ὁ Ἀναμνηστικὸς Δεῖπνος ἐπρόκειτο νὰ ἱ-
δρυθῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, μόνον Ἐκεῖνος ἐγνώ-
ριζεν, ὅτι τὸ ἄμωμον ἀρνίον ἐξεικόνιζεν Αὐτόν.
Καθὼς λοιπὸν τὸ κατὰ γράμμα ἀρνίον ἔπρεπε νὰ ἐκ-
λεχθῇ πέντε ἡμέρας πρὶν τῆς σφαγῆς του, οὕτως ὁ
Ἰησοῦς ἐπαρουσίασεν ἑαυτὸν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσ-
ραὴλ πέντε ἡμέρας πρὶν τοῦ θανάτου Του. Τοῦτο
συνέβη, ὅταν ἐν θριάμβῳ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἱερου-

σαλήμ. ΙΩΑΝΝ. ιβ:1,12-16. Τὸ τυπικὸν ἀρνίον ἐσ-
φάζετο τὸ ἐσπέρας. ΕΞΟΔ. ιβ:6. Ὁ λαὸς Ἰσραὴλ, κα-
τὰ τὸ ἔθιμον, εἶχον δύο ἐσπέρας, ἡ πρώτη ἀπὸ
μεσημβρίας μέχρι τρεῖς ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα, ἡ δευ-
τέρα ἀπὸ τρεῖς ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα μέχρις ΕΞ τῆς
ἰδίας ἐσπέρας. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπέθανε τρεῖς ἡ ὥ-
ρα τὸ ἀπόγευμα- μεταξὺ δύο ἐσπερῶν κατὰ τὸ Ἑβρα-
ϊκὸν παλαιὸν Κείμενον.

Τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἐρραντίζετο ἐπὶ τῶν παρα-
στατῶν καὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας ἐξησφάλιζε
τὴν ζωὴν τῶν πρωτοτόκων ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν, ὅταν
ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου διήρχετο καὶ ἔβλεπεν αὐ-
τὸ. Τώρα κατανοοῦμεν ταύτην τὴν εἰκόνα νὰ σημαί-
νῃ, ὅτι κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν Αἰῶνα, ἡ ἐκκλησία
τῶν πρωτοτόκων, ὑπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ, ἀπαλλάσ-
σεται τοῦ θανάτου - τοῦ Ἀδαμιαίου-διὰ πίστεως,
κατὰ θεϊαν διάταξιν, ΙΩΑΝ. ε:24, καθ' ὃν χρόνον
παραμένωσιν ἐν τῇ ἀγίᾳ καταστάσει οὕτω προσκι-
ασθεῖσαν. ΡΩΜ. η:1. Τὸ γεγονὸς, ὅτι τὸ τυπικὸν
Πάσχα ἔπρεπε νὰ λάβῃ χώραν τὴν νύκτα, ἐξεικονί-
ζει, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς "νυκτὸς" τῆς ἀ-
μαρτίας καὶ θανάτου, τότε ὁ Κύριος πραγματεύε-
ται μὲ τὴν "ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων." ΨΑΛΜ. λ:5,
ΕΒΡ. θ:22,23.

Τὴν πρωτὴν τῶν ζωηρῶν ἐκείνων γεγονότων ἐν

Αιγύπτῳ, οἱ Ἰσραηλῖται ἤρχισαν τὴν ἔξοδον των ἢ τὴν ἀπαλλαγὴν των ἐκ τῆς καταδυναστευτικῆς των δουλείας. Οὕτως, ἐπίσης, εἰς τὸ ἀντίτυπον, ὅταν αὕτη ἡ περίοδος τῆς νυκτὸς παρέλθῃ καθ' ἣν ὁ Θεὸς ἐκλέγει τὴν ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν παθημάτων τοῦ κόσμου ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ θανάτου εἰς τὴν ἔνδοξον ἐλευθερίαν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ. ROM. 9:19-22.

Η ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

Ἦτο ἔθιμον ἐν τῷ Ἰσραὴλ νὰ διηγῶνται τὰ ἐν Αἰγύπτῳ διατρέξαντα, καὶ ἀναμφιβόλως ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην ὁμάδα τῶν μαθητῶν ὅσ- τις μὲ τὴν ἐκφραστικὴν ἀκρίβειαν τῶν γεγονότων ἐξέθεσε τὰ διαδραματισθέντα ἐν Αἰγύπτῳ. Ὡς ἡ ἱ-στορία ἀνεπτύσσετο, ὁ Ἰησοῦς ἰδίως θὰ συνενεκεῖτο ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ ἀντίτυπον ταύτης τῆς τελετῆς θὰ ἐξεπληροῦτο, Ἐκεῖνος, ὁ Πασχάλειος Ἀμνὸς ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ. Καλῶς, ὁ Κύριος ἐγνώριζεν ὡσαύτως τὰς δρυμείας δοκιμασίας αἵτινες θὰ κατελάμβανον τοὺς μαθητὰς Του! Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο εἰς τὸ ἀνώγειον ἐκεῖνο γεμάτη ἀπὸ ζοφερὰς προμηνύσεις, περὶ τῶν ὁποίων μόνον ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν αἰτίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἰησοῦς ἔλαβεν ἄρτον καὶ εὐ-

λογήσας, ἔκοψε καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του λέγων "Λάβετε, φάγετε, τοῦτο εἶναι τὸ σῶμα μου!" MATΘ.κς:26. Τοῦτο ἦτο παράδοξον, νέον πρᾶγμα εἰς αὐτοὺς, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὰ πρόσωπά των κατώπριζον τὴν εἰς τὸν νοῦν των σύγχυσιν. Εἶχον ἐξοικειωθῇ μὲ τὴν μοναδικὴν καὶ ζωηρὰν μέθοδον τῆς διδασκαλίας Του καὶ ἴσως συνεπέρανον ὅτι καὶ οὗτος ὁ τρόπος ἦτο κάτι τὸ ὅμοιον.

Μεγάλῃ ἡσυχίᾳ ἐπεκράτει, ὅταν ἔτρωγον τὸν τεθραυσμένον ἄζυμον ἄρτον. Τὶ, ἄρα γε, νὰ ἐνόει ὁ Ἰησοῦς, πιθανὸν νὰ ἠπόρουν οἱ μαθηταί, ἀποκαλῶν τὸν ἄρτον "σῶμα Του" καὶ κόπτων αὐτὸν εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ φάγωσιν ἐξ αὐτοῦ; Καίτοι, αὕτη ἡ σκέψις ἦτο περίπλοκος, ἡ ἑτέρα ἐπακολουθήσασα ἔτι περισσότερον. Εἰς MATΘ.κς:27-29, ἀναγινώσκομεν,

" Καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον καὶ εὐχαριστήσας, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς λέγων, Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, διότι τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Σὰς λέγω δέ, ὅτι δὲν θελω πίνει εἰς τὸ ἔξῃς ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν πίνω αὐτὸ νέον μεθ' ὑμῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς μου."

Ὡς τὸ ποτήριον βραδέως παρεδίδετο εἰς ἑκαστον τῶν μαθητῶν, Πάντες ματαίως προσεπάθουν νὰ συλλάβωσι τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν, ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, ἠδύνατο νὰ ἐν-

νοήσῃ, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ. Τῶντι δὲ, ὀλίγον μετὰ ταῦτα, ὁ Πέτρος ἀπεπειράθη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Ἰησοῦν μὲ μάχαιραν, ἐλπίζων ὅτι ὁ θρίαμβος καὶ οὐχὶ ὁ θάνατος ἦτο ἐπὶ θύρας. Ὅποια μεμιγμένα αἰσθήματα συνέλαβον οἱ μαθηταὶ μὲ τὰς ὁδηγίας νὰ πῶσι τὸν οἶνον ὅστις ἀντεπροσώπευε τὸ αἷμα Του! κατὰ τὸν Νόμον ἐδιδάχθησαν νὰ μὴ πῶσιν αἷμα ζῶου τινος, διότι ἐν τῷ αἵματι ἦτο ἡ ζωὴ. ΓΕΝ.θ:4, ΛΕΥΙΤ.ιζ:10,11,14, ΔΕΥΤ. ιβ:23, ΠΡΑΞ.ιε:20.

ΟΥΧΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Κατὰ τὸ τέλος τῆς πόσεως ἐκ τοῦ ποτηρίου ὁ Ἰησοῦς ἀποτόμως ἐκλείσει τὴν ὑπηρεσίαν. Οἱ ἀναμένοντες μαθηταὶ δὲν ἔλαβον καμμίαν ἐξηγήσιν ἐκείνου ὅπερ ἴδρυσεν ὁ Ἰησοῦς. Ἀναμφιβόλως εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν θὰ ἤχουν οἱ λόγοι Του,

" Τοῦτο εἶναι τὸ σῶμα μου, ἢ Τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου, λάβετε φάγετε ἢ πῖνετε αὐτοῦ πάντες" καὶ ὅτι αὕτη ἡ βρῶσις ἢ πόσις ἦτο πρὸς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ ἐγίνοντο πρὸς ἀνάμνησιν Του."

Δυνάμεθα εὐκρινῶς νὰ ἐννοήσωμεν τὴν σύγχυσιν τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν συμπάθειάν μας. Πλὴν ὁ Κύριος ἡγάπα τοὺς μαθητὰς Του περιπαθῶς καὶ ἐγνώριζεν, ὅτι οἱ μαθηταὶ Του, ὥς πρὸς τὸ παρὸν, δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσωσιν, οὔτε

νὰ δεχθῶσιν." "Ἐτι πολλὰ ἔχω νὰ σᾶς εἴπω, δὲν δύ-
νασθε ὅμως τώρα νὰ βαστάζητε αὐτὰ." ΙΩΑΝΝ. ις:12.

Συντετριμμένοι καὶ ἀποτεθαρρυνμένοι τὴν καρ-
δίαν, εἰς μάτην ἀνεζήτουν ἀπάντησιν. Εἶχον συ-
ναισθανθῇ τὴν θερμότητα καὶ τὴν εὐγενῆ διάθεσιν
τοῦ Ἰησοῦ. Ἦκουσαν περὶ τῆς σοφίας Του ὁμιλῶν
εἰς τὰ πλήθη καὶ εἰς αὐτοὺς. Ὁφθαλμοφανῶς παρε-
τήρησαν ἔκθαμβοι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἐνεργοῦ-
σαν θαυματουργικῶς ἐν χερσὶ τοῦ Ἰησοῦ, τυφλοὶ νὰ
βλέπουσι, κωφοὶ ν' ἀκούωσι, χωλοὶ νὰ περιπατῶσι,
λεπροὶ νὰ καθαρίζωνται, νεκροὶ νὰ ἐγείρωνται. Ἡ-
μεῖς ἤδη παιδιόθεν ἐγνωρίσαμεν περὶ τῆς ἀναστά-
σεως Του, δυσκόλως δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πλή-
ρως τὸ βάθος τῆς ἀπελπισίας ἣτις συνέσφιξε τὰς
ψυχὰς τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ. Ἦτο τραχεῖα καὶ
εἰς τὸ ἄκρον δριμεῖα πεῖρα δι' αὐτοὺς, νὰ ἴδωσιν
Αὐτὸν κτηνωδῶς μεταχειριζόμενον. Ἀλλ' ἡ θλίψις ἦ-
το ἔτι καταθλιπτικὴ, διότι δι' αὐτοὺς ἐφάνη τὸ τέ-
λος τῶν λαμπροτάτων αὐτῶν ἐλπίδων ἃς ποτε ἔτρε-
φον ἐν τῇ καρδίᾳ των, οὐχὶ μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ
τῶν τοῦ κόσμου.

Η ΕΙΣ ΕΜΜΑΟΥΣ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ

Δὲν ἐκπλητιόμεθα περὶ τῶν ἀναγραφομένων, ὅτι
οἱ μαθηταὶ "συνωμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων
τῶν συμβεβηκότων τούτων" ΛΟΥΚ. κδ:14. Εἰς τὸ 13 ἐ-

δάφιον τοῦ ἰδίου κεφαλαίου ἀναγινώσκομεν,

" δύο ἐξ αὐτῶν ἐπορεύοντο ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ εἰς κώμην ὀνομαζομένην Ἑμμαοὺς... καὶ αὐτοὶ ὡμῖλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων."

Ἐνῷ δὲ συνωμῖλουν σκυθρωπῶς περὶ τούτων, ὁ Ἰησοῦς ὡς ξένος τις συνοδοιπόρος, ἐπλησίασεν αὐτοὺς καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ νὰ συνδιαλέγῃται μετ' αὐτῶν. Αἱ Γραφαὶ μᾶς λέγουσιν ὅτι,

" Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο διὰ νὰ μὴ γνωρίσωσιν αὐτόν."

Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Κλεόπας, ἔκαμε σοβαρὰς παρατηρήσεις εἰς τὸν ξένον ἐκεῖνον, διότι δὲν ἐγνώριζε περὶ τοῦ μεγάλου δράματος τῆς σταυρώσεως Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου "ὅστις ἐστάθη ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ." Ἑδ. 19. Βεβαίως οἱ μαθηταὶ ἀνέφερων εὐρέως πολλὰ συμβεβηκότα ὡς ἀναγράφονται ἀπὸ τὸ 13 ἐδ. καὶ ἐντεῦθεν τοῦ κδ: κεφ. τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Τὸ γεγονός δὲ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἤρχισεν ἐκ τοῦ Μωυσέως ἐπεξηγῶν εἰς αὐτοὺς, ὅτι ὁ Μεσσίας ἔπρεπε πρῶτον νὰ πάθῃ, τοῦτο αὐτὸ εἰσηγεῖται, ὅτι πιθανὸν νὰ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς τὰ ἐξεικονιζόμενα ὑπὸ τοῦ Πασχαλείου ἁμνοῦ. Ἐπίσης περὶ τῆς θυσίας τοῦ μόσχου, ὡς προσκιαζούσης τὸν θάνατον

τοῦ Ἰησοῦ, ἐν τῇ τυπικῇ ἡμέρᾳ τοῦ Βεηλασμοῦ. Καὶ
 ἔπειτα πιθανὸν νὰ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν μα-
 θητῶν τούτων εἰς τὴν προφητείαν τοῦ νγ Κεφ. τοῦ
 Ἑσαΐου ἣτις εὐκρινῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν λεπτομε-
 ρειῶν ἀναφέρει πολλὰ γεγονότα περί τοῦ θανάτου
 τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ θλιψὺς καὶ ἡ σκυθρωπότης τῶν μαθη-
 τῶν μετεβλήθη εἰς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Αἱ ἔν-
 θερμοι καρδίαι αὐτῶν ἐπλήσθησαν ἐξ εὐγνωμοσύνης
 ἀπὸ τὴν λογικὴν τοῦ " ξ έ ν ο υ " ἐκείνου. Φαί-
 νεται ὅτι δὲν ἐπρόσεξαν, διατι Ἐκεῖνος " ὁ ξέ-
 νος " νὰ κατέχη τόσην ἀκριβῆ γνῶσιν καὶ μάλιστα
 χωρὶς νὰ εἶναι μαθητῆς. Ἡ διακαὴς ὅμως ἐκτίμη-
 σις περὶ αὐτοῦ ταχέως ἐξεδηλώθη. "Ὅταν ἐπλησίασαν
 εἰς τὴν κώμην, παρεβίασαν αὐτὸν, εἰς ἐκδήλωσιν
 εὐγνωμοσύνης, νὰ μείνῃ, ἔτι δὲ καὶ νὰ συνδειπνή-
 σῃ μετ' αὐτῶν. "Ὅταν ὅμως εὐλόγησε τὸν ἄρτον καὶ
 ἔκοφεν αὐτὸν "διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ των καὶ
 ἐγνώρισαν αὐτὸν, καὶ αὐτὸς ἔγεινεν ἄφαντος ἀπ'
 αὐτῶν." ΛΟΥΚ. κδ: 30, 31.

Τοῦτο ὑπαινίσσεται εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὁ Κύριος
 πιθανὸν νὰ ἐπανελάβε τοὺς ἰδίους λόγους, τὸ αὐ-
 τὸ ὕψος καὶ ἕτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ τελευταίου
 Δείπνου. Ἦτο ὁ οἰκεῖος ἦχος τῆς φωνῆς ὅταν, ὡς
 κηπουρὸς, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Μαρίας. Πόσον ἀξι-
 ἐπαινος πρᾶξις εἶναι, τὸ ὅτι οἱ δύο οὗτοι μαθη-
 ταὶ ἀμέσως ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἵνα καὶ οἱ

ἕτεροι μαθηταὶ συμμερισθῶσι τὴν χαρὰν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, οἵτινες ἔνεκεν φόβου ἀπὸ τὸν καχύπτοτον ὄχλον κατέφυγον εἰς δωμάτιον τι κλειδωμένον διὰ προστασίαν.

ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ

Ὅταν οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἐτήρουν τὸν Ἀναμνηστικὸν Δεῖπνον ἐτησίως, ἡ πρῶτιστος ἔννοια, τρώγοντες καὶ πίνοντες ἐκ τῶν συμβόλων τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου, εἶναι ὅτι ἔχομεν ζωὴν ἣτις δίδεται εἰς ἡμᾶς ἔνεκεν τῆς θυσίας Του. Μὲ ἄλλας λέξεις, εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ, κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν Αἰῶνα, λογίζεται τὸ εὐεργέτημα τοῦ ἀντιλήπτου εἰς αὐτοὺς, καὶ μεταβαίνουνσιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Ἴσως αὕτη ἡ ἐξήγησις τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου ὡς συμβόλων ἐλέχθη προσωπικῶς εἰς τοὺς μαθητὰς ὑπὸ τοῦ ἀναστηθέντος Κυρίου.

Εἰς τὰς διαφόρους φανερώσεις Του κατὰ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του, ὁ Κύριος δὲν ἔκαμε νύξιν τινὰ, ὅτι ἡ Βασιλεία Του ταχέως θαῖδρύετο. Διὰ τοῦτο οἱ μαθηταὶ ἔκαμον τὴν ἐρώτησιν, ἐὰν ἐν τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ θὰ ἴδρυσεν τὴν βασιλείαν Του, ΙΠΑΕ.α:6-8, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε,

" Δὲν ἀνήκει εἰς ἐσᾶς νὰ γνωρίζητε τοὺς χρόνους ἢ τοὺς καιροὺς, τοὺς ὁποίους ὁ Πατήρ ἔθεσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ."

Μετὰ τὸν ἰδιαίτερον φωτισμὸν μέσῳ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος , οἱ μαθηταὶ ἐγνώρισαν, ὅτι ἡ Βασιλεία δὲν θὰ ἐγκαθιδρύετο, ἕως ὅτου ὁ πλήρης ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Μεσσίου ἢ τοῦ Χριστοῦ, ἦτο πλήρης. Πρὶν τούτου τοῦ καιροῦ ὑπέθετον, ὅτι ὁ Μεσσίας ἦτο μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν. Σημειώσατε, πόσον σαφῶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προσάγει τὴν βα-
θυτέραν ἀλήθειαν σχετικῶς μὲ τὸν Μεσσίαν εἰς Α. ΚΟΡ. ιβ:12, λέγων,

"Διότι καθὼς τὸ σῶμα εἶναι ἓν καὶ ἔχει μέλη πολλὰ, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἐ-
νὸς, πολλὰ ὄντα, εἶναι ἓν σῶμα, οὕτω καὶ ὁ Χριστός."

Οἱ μαθηταὶ ἦ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Μεσσίου πρέπει ὡσαύτως νὰ ὑποστῶσι παντιοιοτρόπως διά-
φορα παθήματα πρὶν ἡ Βασιλεία ἰδρυθῇ. Ὁ Ἀπόστο-
λος Πέτρος ὡσαύτως ἐνθαρρύνει τοὺς μαθητὰς νὰ
χαίρωσιν εἰς τὰ παθήματα ἕνεκεν τοῦ ὑψηλοῦ σκο-
ποῦ ὅστις ἐκπληροῦται, λέγων,

" Ἀγαπητοί, μὴ παραξενεύεσθε διὰ τὸν βασαν-
ισμὸν τὸν γινόμενον εἰς ἐσᾶς πρὸς δοκιμα-
σίαν, ὥς ἐὰν συνέβαινεν εἰς ἐσᾶς παρὰ δο-
ξόν τι, ἀλλὰ καθότι εἰσθε κοινωνοὶ τῶν πα-
θημάτων τοῦ Χριστοῦ, χαίρετε, ἵνα καὶ ὅ-
ταν ἡ δόξα αὐτοῦ φανερωθῇ, χαρῇτε ἀγαλλι-
όμενοι." Α. ΠΕΤΡ. δ:12,13.

Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀληθείας περὶ τῆς ἐνότητος
τοῦ Μεσσίου, μᾶς προετοιμάζει νὰ ἐννοήσωμεν τὴν

δευτέραν ἢ βαθυτέραν σημασίαν τοῦ Ἀναμνηστικοῦ Δείπνου. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ὑπαινίσσεται περὶ τούτου τοῦ βαθυτέρου χαρακτηριστικοῦ εἰς A.ΚΟΡ.ι:16, 17, ἔνθα ἀναγινώσκομεν,

"Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας τὸ ὁποῖον εὐλογοῦμεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ; Ὁ ἄρτος τὸν ὁποῖον κόπτομεν δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ; Διότι εἰς ἄρτος, ἐν σῶμα εἵμεθα οἱ πολλοί, ἐπειδὴ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν."

Ἡ λέξις ἡ ἐνταῦθα χρησιμοποιοιμένη "κοινωνία" δηλοῖ "κοινὴ ἔνωσις, συμμετοχὴ". Μὲ ἄλλας λέξεις, ὁ Παῦλος μᾶς λέγει, ὅτι τὸ ποτήριον ἀντιπροσωπεύει τὴν "σ υ μ μ ε τ ο χ ῆ ν" τοῦ αἵματος τοῦ Μεσσίας, καὶ ὁ τεθραυσμένος ἄρτος τὴν "σ υ μ μ ε τ ο χ ῆ ν" τοῦ σώματος τοῦ Μεσσίας.

Οὕτως ἐννοουμένων τῶν ἐμβλημάτων τούτων, σημαίνουν τὸν θάνατον ἐν θυσίᾳ ὁλοκλήρου τῆς τάξεως. (Οὐχὶ βεβαίως συμμετοχὴν εἰς τὸ ΑΝΤΙΑΥΤΡΟΝ, ὅπερ ὁ Ἰησοῦς ἀποκλειστικῶς ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν θείαν δικαιοσύνην, ἀλλ' εἰς τὸν τρόπον τῶν παθημάτων, "ἀνταναπληροῦντες τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ." ΚΟΛ.α:24.) Ἡ τοιαύτη σκέψις τῆς συμμετοχῆς μὲ πολὺ ἄμεσον τρόπον ἀναφέρεται εἰς ΡΩΜ.ς:3,5, ὡς ἑξῆς,

"Δὲν γνωρίζετε, ὅτι ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;

" (τὸν τρόπον τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ ὁλοκλήρου)... Διότι ἐὰν ἐγείνομεν σύμφυτοι με αὐτὸν κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θανάτου αὐτοῦ, θελομεν εἰσθαι καὶ κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς ἀναστάσεως."

Εἰς τὰ μετέπειτα ἐπακολουθήσαντα ἔτη, πόσον εὐγνώμονες ἦσαν οἱ μαθηταὶ διὰ τὸν φωτισμὸν τῆς διανοίας των, ἥτις ἐγένετο διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἀγ. Πνεύματος! Ἐκεῖναι αἱ λέξεις καὶ πράξεις τοῦ Ἰησοῦ αἵτινες τόσον πολὺ ἄλλοτε ἦσαν περίπλοκοι, δυσνόητοι, πόσον σαφεῖς καὶ εὐνόητοι κατεστάθησαν; Καὶ εἰς ἡμᾶς πόσον οἱ βαρυσήμαντοι λόγοι τοῦ Ἰησοῦ ἀπλοποιήθησαν;!

"Ὅταν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ, τηρῶμεν τὴν ἱερὰν ταύτην ἐορτὴν, ἅς κρατῶμεν ταύτην πρυτανεύουσιν διδασκαλίαν καθ' ὅλας ἡμῶν τὰς σκέψεις, πράξεις, καὶ λόγους. Ἡμεῖς ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, θυσιαζόμεθα μετ' Αὐτοῦ. Ὑπὸ τῶν δοκιμασιῶν καὶ δοκιμῶν τῶν παθημάτων καὶ θυσιῶν, ἥδη ἐν ἡμῖν λαμβανόντων χώραν, προετοιμαζόμεθα νὰ βασιλεύσωμεν μετ' Αὐτοῦ ἐν δόξῃ. Εἰς τὰ πιστὰ μέλη ὁσονοῦπω θέλει χορηγηθῇ τὸ ἀπαράμιλλον προνόμιον τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν εὐλογίαν ὅλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς. Διὰ τῆς χάριτος Αὐτοῦ, θελομεν κατὰ τὴν χεῖρα ἐλέους καὶ ἀγάπης ἀνυψώνοντες τὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας πληγέντα κόσμον ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καταπτώσεως εἰς τὰ ὕψη τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ

τελείου ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου. Τότε εὐλογοῦμενοι
ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, ὁ Χριστὸς θὰ προσαγορεύσῃ ὅλον
τὸ ἀνθρώπινον γένος,

" Ἐλθετε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου,
κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην εἰς ἑσᾶς
βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου." ΜΑΤΘ.
κε: 34.

Ὅθεν τὴν 7ην Ἀπριλίου, ἡμέραν **Τρίτη**, μετὰ τὰς 6 μ.μ., συναθροιζόμενοι διὰ τὴν Ἀνάμνησιν τοῦ Δεῖπνου τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, ἅς ἐορτάσωμεν ὡς ὁ Ἀπόστολος προτρέπει ἡμᾶς λέγων,

" Ὡστε ἄς εὐορτάζωμεν, οὐχὶ μὲ ζύμην παλαι-
 ἄν, οὐδέ μὲ ζύμην κακίας καὶ πονηρίας,
 ἀλλὰ μὲ ἄζυμο. εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας.
 A.KOPINΘ. ε:8.

Τὴν νύκτα τῆς βαθείας
 Σοῦ λύπης Ἰησοῦ,
 Καθ' ἣν πέπλος σκοτίας
 Ἦρχετο πέριξ Σοῦ,
 Καὶ ἁμαρτίας βάρος
 Καὶ τρομερὰ δεινὰ
 Ἐπόθεις εὐγνωμόνως
 Νὰ Σ' ἐνθυμώμεθο.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

---οοο---

Η ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΦΘΟΝΕΙ

" Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, ἀγαθοποιεῖ, ἡ ἀγάπη δὲν φθονεῖ, ἡ ἀγάπη δὲν ἀβυθαδιάζει, δὲν ἐπαίρετε."

Α.ΚΟΡΙΝΘ. ΙΓ:4.

ΑΛΗΘΗΣ Χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι θεοειδὴς ἀρχή, ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνιδιοτελείας. Δὲν εἶναι συγκίνησις, καίτοι ἐκείνων ὧν αἱ καρδίαι

εἶναι πεπληρωμένοι καὶ ὁδηγοῦνται ὑπὸ ἀγάπης συγκινητικῶς διεγείρονται εἰς πρᾶξιν ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀκριβῶς ὡς ὁ Θεὸς προέβη νὰ δώσῃ τὸν Υἱὸν Του νὰ καταστῇ Λυτρωτὴς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κινούμενος ὑπὸ ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης. Καθότι δὲ ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνιδιοτελείας (συναῖδιος ἰδιότης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ἀγαθοεργεῖν χάριν τῶν ἄλλων) δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φθονῇ ἄλλους διὰ τὰ καλὰ πράγματα ἅτινα ἀπολαμβάνουσι.

Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ κύριον στοιχεῖον τῶν καρπῶν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, ἐνῶ "ὁ φθόνος" εἶναι ἐκ "τῶν ἔργων τῆς σαρκὸς." Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔγραψεν,

"Ἐὰν ζῶμεν κατὰ Πνεῦμα, ἅς περιπατῶμεν καὶ κατὰ Πνεῦμα. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι (ματαιὰς δόξης ἐπιθυμηταὶ) ἀλλήλους ἐριθίζοντες, ἀλλήλους φθονοῦντες." (ΓΑΛ. ε:19-26.)

‘Ομολογουμένως πᾶς ἀκόλουθος τοῦ Κυρίου ἐπιθυμεῖ νὰ πληρωθῇ καὶ νὰ ὁδηγῇται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγάπης, καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἔλλογος αἰτία νὰ φθονῇ ἄλλους, ἀλλ’ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι "σφόδρα ἀπατηλὴ καὶ διεφθαρμένη" καὶ ὀφείλομεν διαρκῶς νὰ εἴμεθα ἄγρυπνοι, μήποτε ἐξαπατηθῶμεν εἰς τὸ πιστεύειν, ὅτι εἶναι πρεπον ὑπὸ ὠρισμένας περιστάσεις νὰ φθονῶμεν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου εἰς ἄλλους. (ΙΕΡ. 17:9.)

‘Ο φθόνος καὶ ἡ ζηλοτυπία ὡς στοιχεῖα κατὰ πολὺ ὁμοιάζουσι πρὸς ἄλληλα, καὶ ὁ Σολομὼν ἔγραψεν, ὅτι "ἡ ζηλοτυπία εἶναι σκληρὰ ὡς ὁ ἄδης" (ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ η:6.) Ἡ ζηλοτυπία γυμνώνει τὴν καρδίαν ἐκ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ Κυρίου, ἥτις εἶναι δυνατὸν νὰ παραμένῃ μεθ’ ἡμῶν, ἐὰν δὲν ἐπιτρέψωμεν τοὺς δηλητηριώδεις ὀδόντας τῆς ζηλοτυπίας νὰ ἐμπηχθῶσιν ἐφ’ ἡμῶν. Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν ἐξαίρεσιν ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ "πρασινοφθάλμου τούτου τέρατος" ὡς ἡ ζηλοτυπία ὠνομάσθη. Δέον νὰ φρουρῶμεν οὐχὶ μόνον τὰς καρδίας μας, ἀλλὰ διὰ μέσου τῆς δεήσεως νὰ ἐκζητῶμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου καὶ προστασίαν, κατανοοῦντες ὅτι ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ μας δὲν δυνάμεθα πάντοτε καλῶς νὰ ἐννοήσωμεν τὰς ἰδίας ἡμῶν ῥοπὰς καὶ ἐλατήρια. ‘Ο Δαβὶδ σχετικῶς ἔγραψε, "Τὶς συναισθάνεται τὰ ἑαυτοῦ ἁμαρτήματα; καθάρισόν με ἀπὸ τῶν κρυφίων ἁμαρτημάτων." (ΨΑΛΜ. 10:12.)

Αἱ Γραφαὶ μᾶς παρουσιάζουσιν ἀριθμὸν τινὰ παραδειγμάτων ἀτόμων οἵτινες ἐπέτρεψαν εἰς ἑαυτοὺς νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῆς ζυλοτυπίας καὶ κακεντρεχεῖς εἰς ἦν ὠδήγηθησαν. Ἐνῶ δὲ οὔτε ἡλέξεις "φθόνος" οὔδὲ "ζηλοτυπία" χρησιμοποιοῦνται ἀναφορικῶς μὲ τὸν Κάϊν, ἦτο ἀναντιρρήτως αὕτη ἡ ἰδιάζουσα ἄποψις τῆς ἁμαρτίας ἢ ἰδιοτελείας ἣτις κατέλαβεν αὐτὸν. Ἡ ἀναγραφὴ λέγει, ὅτι ὁ "Κάϊν ἠγανάκτησε σφόδρα" εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν θυσίαν τοῦ Ἀβελ, καὶ ἀπέρριψε τὴν ἰδικὴν του. (ΓΕΝ. 4:4.) Ὁ Ἀπ. Ἰωάννης προμηνύει, ὅτι ὀφείλομεν "ν' ἀγαπῶμεν ἀλλήλους οὐχὶ καθὼς ὁ Κάϊν ἦτο ἐκ τοῦ πονηροῦ καὶ ἔσφαξε τὸν ἀδελφὸν του." (1ΙΩΑΝΝ. 3:11-13.)

Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ Κάϊν, καθὼς ἐπίσης μ' ἕτερα παραδείγματα τῆς ἁμαρτίας τοῦ φθόνου καὶ ζηλοτυπίας ἅτινα εὐρίσκομεν ἐν τῇ Ἀγ. Γραφῇ, τὰ ἐκ τῆς κακεντρεχοῦς ταύτης ἁμαρτίας προσβληθέντα ἄτομα δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄφιν τὸν Θεὸν καὶ τὸν ρόλον ὃν παίζει εἰς τὰς πείρας των. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὁ Ἀβελ δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάμῃ μὲ τὴν ἀπόρριψιν τῆς θυσίας τοῦ Κάϊν. Πρέπουσα ταπεινὴ λογίκευσις θὰ ἔστελλε τὸν Κάϊν πρὸς τὸν Θεὸν ν' ἀποκαλυφθῇ εἰς αὐτὸν διατὶ ἡ ἰδικὴ του προσφορά δὲν ἦτο "καλλιτέρα" καὶ εὐπρόσδεκτος ὥς ἡ τοῦ Ἀβελ. (ΕΒΡ. 11:4.) Ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν οὐδαμῶς ὑπ' ὄφιν τὸν Θεὸν καὶ ἐπάταξε

διὰ θανάτου τὸν ἀδελφὸν του εἰς ὃν ὁ Θεὸς ἐξεδήλωσε τὴν εὐνοίαν Του. Πόσον ἄσοφον θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς νὰ ἐντρίβωμεν ἔστω καὶ εἰς μικρὰς ὑποφίας φθόνου πρὸς ἐκείνους οὓς ὁ Θεὸς εὐλογεῖ. Τὸ πράττειν, ὅθεν, τοις ουτοτρόπως δεικνύει, ὅτι ἡμεῖς αὐτοῖς ὑπονονεύομεν τὸ καλὸν ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ μας, καὶ καθαριστῶμεν ταυτοχρόνως ἑαυτοὺς ἀνεπιδέκτους τῶν καλῶν πραγμάτων ἅτινα ὁ Θεὸς ἐπιδαφιλεύει ἐπ' ἐκείνων οὓς ἡμεῖς ἀπρεπῶς φθονοῦμεν.

A A P Ω N , M A P I A M

Ὁ Ἀαρὼν καὶ ἡ Μαριάμ, ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως, ἦσαν ἔνοχοι εἰς μίαν περίπτωσιν ἐπιτρέψαντες τὸ πνεῦμα τῆς ζηλοτυπίας νὰ ἐλαύνη τὴν στάσιν των πρὸς τὸν ἀδελφὸν των. Ἡ ἀφήγησις δεικνύει ὅτι οὗτοι οἱ δύο δοῦλοι τοῦ Κυρίου ἐπεδόθησαν εἰς τὸ νὰ ὑπεκκαίωσι συκοφάντιαν κατὰ τοῦ Μωϋσέως διὰ νὰ ὑποκρύψωσι ὅ,τι πραγματικῶς ὑπέθαλπον κατὰ νοῦν. Ἀναγινώσκομεν,

" Καὶ ἐλάλησεν ἡ Μαριάμ καὶ ὁ Ἀαρὼν ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως ἕνεκα τῆς Αἰθιοπίσσης τὴν ὁποίαν ἔλαβε, διότι γυναῖκα Αἰθιοπίσαν ἔλαβε, καὶ εἶπαν, Μήπως πρὸς τὸν Μωϋσῆν μόνον ἐλάλησεν ὁ Κύριος; δὲν ἐλάλησε καὶ πρὸς ἡμᾶς; Καὶ ἤκουσε τοῦτο ὁ Κύριος." (ΑΠΘ. ιβ:1,2.)

Συναισθανόμεθα πάντοτε τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Κύριος ἀκροᾶται ὅ,τι λέγομεν καὶ ὅτι γνωρίζει τὰς σκέψεις τῶν καρδιῶν μας; Ὁ Παῦλος ἔγραφε περὶ τούτου τὰ ἐ-

ξῆς εἰς ΕΒΡΑΙΟΥΣ δ: 13,

" Καὶ δὲν εἶναι οὐδὲν κτίσμα ἀφανὲς ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλὰ πάντα εἶναι γυμνά καὶ τετραχλισμένα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, πρὶν ὄν ἔχομεν νὰ δώσωμεν λόγον."

Τοῦτο τυγχάνει ἀληθὲς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ Ἀαρὼν καὶ τῆς Μαριάμ. Ἐγνώριζε τὴν παρατήρησιν των, ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε Αἰθιοπίσαν σύζυγον, ὅτι τοῦτο ἦτο ἀπλῶς πρόσχημα ἢ ὑπεκφυγὴ ἐκείνου ὅπερ ὑπεκρύπτετο ἐν ταῖς καρδίαις των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ φ θ ό ν ο υ ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἀδελφὸς των Μωϋσῆς τόσον πολὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὡς στόμα Του, ἐνῶ οἱ δύο ἡσθάνθησαν ὅτι καὶ αὐτοὶ κατεῖχον προσόντα τοιαῦτα ὡς ὁ Μωϋσῆς.

Ὁ Κύριος δὲ ὧν ἱκανὸς ν' ἀναγινώσκη τὰς καρδίας των, θετικῶς ἐγνώριζεν ὅτι καὶ ὁ Ἀαρὼν καὶ ἡ Μαριάμ ἔγειναν θύματα τοῦ μεγάλου Ἀντιδίκου, διὰ τοῦτο ἐπραγματεύθη ἐν τρόπῳ ὥστε νὰ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς "παγίδος τοῦ κυνηγοῦ." (ΨΑΛΜ. 91:3.) "Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Μωϋσῆν ἐμφανῶς οὐδεμίαν προσπάθειαν ἔκαμε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν ἐναντίον τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, καίτοι εὐρέθη ἐν δυσκολίᾳ ἰδὼν νὰ ὑφίσταται ἐπιθέσεις ἀπὸ μέλη τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκογενείας. Ἀλλὰ ὁ Κύριος ἐδικαιολόγησε τὸν Μωϋσῆν καὶ ἀφοῦ αὐστηρῶς ἐτιμώρησε τὴν Μαριάμ, προσέλαβε τὸν Ἀαρὼν καὶ τὴν Μαριάμ πάλιν ὑπὸ τὴν εὐνοίαν Του καὶ ὑπε-

ρeσίαν.

Σ Α Ο Υ Λ

Εἰς τὸν Βασιλέα Σαοὺλ ἔχομεν ἕτερον παράδειγμα σκληρότητος ὑπεκκαιομένης ὑπὸ φ θ ό ν ο υ καὶ ζ η λ ο τ υ π ί α ς, ὅταν αὐταὶ αἱ κακίαι ἐπιτραπῶσι νὰ ριζώσωσιν ἐντὸς τῆς καρδίας. Ἐν τῇ πραγματικότητι, ἐκλεγείς νὰ καταστῇ ὁ πρῶτος Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, εἶπε,

" Δὲν εἶμαι, ἐγὼ Βενιαμίτης, ἐκ τῆς μικροτέρας τῶν φυλῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἡ οἰκογένειά μου ἡ ἐλαχίστη πασῶν τῶν οἰκογενειῶν τῆς φυλῆς Βενιαμίν; Διὰ τὴν λοιπὸν λαλεῖς οὕτω πρὸς ἐμέ;"

Οὕτως ἀπεκρίθη ὁ Σαοὺλ πρὸς τὸν Σαμουὴλ. (Α.ΣΑΜΟΥ-ΗΛ θ:21.)

Ἄλλ' ὁ Σαοὺλ ἀπροσέκτως δὲν ἐτήρησε αὐτὴν τὴν ταπεινὴν περὶ ἑαυτοῦ ἐκτίμησιν. Κατέστη τόσον σπουδαῖος ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς, ὥστε ἐτόλμησε νὰ παρακούσῃ τὰς ὁδηγίας τοῦ Κυρίου. (Α.ΣΑΜ.ιγ: 11,12, ιε: 17-23.) Ὁ Σαμουὴλ ὑπενθύμισε ἐἰς τὸν Σαοὺλ ὅτι, ὅταν κατέστη Βασιλεὺς ἦτο " μ ι κ ρ ό ς " εἰς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς καὶ ἐχρίσθη Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Πλὴν, ἅπαξ ὁ Σαοὺλ συνησθάνθη, ὅτι ἐκέκτητο δύναμιν ὡς Βασιλεὺς, πάραυτα ἐλησμόνησε τὴν " μ ι κ ρ ό τ η τ ᾱ " του καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ Κυρίου. Κατηγορούμενος εἰς τοῦτο ἐπεφόρτισε τὴν ἁμαρτίαν εἰς τὸν λαὸν

ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐκράτησεν αὐτὸν ὑπεύθυνον- ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου.

Ἀλλὰ, καθὼς πάντοτε συμβαίνει, ὅταν ἡ ἰδιοτέλεια καταλαμβάνῃ τὰ ἡνία τῆς διευθύνσεως τῆς ζωῆς εἰς τινὰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Θεοῦ, ὁ Σαοὺλ ἐζήτησε νὰ διεξάγῃ τὴν κυριαρχίαν του ἐντελῶς ἐπὶ βάσεως τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀπόψεως, ἀνεξαρτήτως τι ὁ Θεὸς ἔχει νὰ εἴπῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἔθνους, συνεπῶς ἀπερρίφθη. Τοῦτο, φυσικῶς, ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀκύρωσιν τῆς πληρεξουσιότητος του, καὶ ὑποχωρῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ παρεισέφρυσεν τὸ δυσειδὲς πνεῦμα τοῦ φθόνου καὶ ζηλοτυπίας ἥτις καὶ κατέλαβεν αὐτὸν.

Ὁ Σαοὺλ ἦτο περίφημος μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν ὡς γενναῖος καὶ ἐπιτήδειος πολεμιστῆς. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς θανατώσεως τοῦ Γολιάθ ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ καὶ τῆς διαδόσεως, ὅτι ὁ "Σαοὺλ ἐπάταξε τὰς χιλιάδας αὐτοῦ καὶ ὁ Δαβὶδ τὰς μυριάδας αὐτοῦ" ὁπότε αἱ γυναῖκες ἔφαλλον καὶ ἐχόρευον μετὰ τυμπάνων καὶ κυμβάλων μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν Φιλιισταίων, ἔκτοτε ἡ φήμη τοῦ Σαοὺλ ἥρχισε νὰ ἐκλείπῃ, καὶ ἡ τοῦ Δαβὶδ ν' αὐξάνῃ, καὶ ὁ φθόνος τοῦ Σαοὺλ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ὑποβλέπῃ τὸν Δαβὶδ καὶ νὰ ἐκζητῇ νὰ θανατώσῃ αὐτὸν. (Α.ΣΑΜ. ιη: 6-8.)

Καίτοι ὁ Δαβὶδ ἔσχεν εὐκαιρίαν νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἀντίπαλόν του ἀπέφευγε νὰ πράξῃ τοῦτο ἀναγνωρίζων ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀνήκειν εἰς τὸν Θεὸν, λέγων,

" Μὴ γένοιτο εἰς ἐμὲ παρὰ Κυρίου νὰ ἐπιβάλῃ
τὴν χεῖρα μου ἐπὶ τοῦ κεκρισμένου τοῦ Κυρί-
ου." (Α.ΣΑΜ. κς: 8-11.)

Πόσον θαυμαστῶς ὁ Δαβὶδ ἀπέδειξε τὴν πίστιν του
εἰς τὴν δεσπόζουσαν διευθέτησιν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς
ὑποθέσεως! Τὸ γενναϊόδωρον καὶ συγχωρητικὸν πνεῦ-
μα τοῦ Δαβὶδ ἐξεδηλώθη εἰς τὸν στασιάζσαντα υἱὸν
αὐτοῦ Ἀβεσαλὼμ, ὅστις ἀπεπειράθη νὰ σφετερισθῇ τὸν
θρόνον τοῦ πατρὸς του. Ὁ Δαβὶδ ἦτο ἄνθρωπος "κατὰ
τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ" ἦτο μεγάλῳψυχος, πολυεύσπλα-
χνος, καὶ συγχωρητικὸς. (Α.ΣΑΜ. ιγ:14.) ΠΡΑΞ.ιγ:
22.) Δὲν ὑπάρχει ὡς φθόνος καὶ ζηλοτυπία
εἰς καρδίαν ἥτις οὕτως εἶναι πλήρης τοῦ Πνεύματος
τοῦ Κυρίου.

Ο Ι Η Σ Ο Υ Σ

Τὸ ἐστεφανωμένον παράδειγμα πάντων, φυσικὰ, εἶ-
ναι ὁ Ἰησοῦς. Πρὶν τῆς Ιεντηκοστῆς οἱ μαθηταὶ κα-
τὰ πολὺ ἐνδιεφέροντο ποῖος θὰ ἦτο ὁ μέγιστος μετα-
ξὺ αὐτῶν, καὶ ὁ Ἰησοῦς διακρίνας τὰς σκέψεις τῶν
καρδιῶν των, ἔλαβε παιδίον καὶ ἔστησεν αὐτὸ πλησί-
ον Του καὶ εἶπεν,

" Ὅστις δεχθῇ τοῦτο τὸ παιδίον εἰς τὸ ὄνομα μου
ἐμὲ δέχεται, καὶ ὅστις δέχθῃ ἐμὲ, δέχεται τὸν
ἀποστείλαντά με, διότι ὁ ὑπάρχων μικρότερος με-
ταξὺ πάντων ὑμῶν, οὗτος θέλει εἰσθαι μέγας.."
ΛΟΥΚ. θ:46-48.

Ἀποκριθεὶς ὁ Ἰωάννης εἶπεν,

" Ἐπιστάτα, εἶδομεν τινὰ ἐκβάλλοντα τὰ δαιμόνια ἐν τῷ ὀνόματι σου, καὶ ἐμποδίσαμεν αὐτὸν διότι δὲν ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν. Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, Μὴ ἐμποδίζετε, διότι ὅστις δὲν εἶναι καθ' ἡμῶν, εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν."

ΛΟΥΚ. 9: 49, 50.

Παρατηρητέον δὲ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐκάλεσε κατ' ἰδίαν τοῦτον τὸν ἐργάτην εἰς συνεργασίαν μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων μαθητῶν, ἀλλ' οὔτε προέτρεψε τοὺς μαθητὰς Του νὰ ἐξέλθωσι καὶ νὰ συνεργασθῶσι μετὸν ἀνεξάρτητον ἐκεῖνον ἐργάτην. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐφθόνει βεβαίως τοῦτον καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σημείου ποιοῦμεν ἔμφασιν, συνιστῶν εἰς τοὺς μαθητὰς Του "ν' ἀφήσωσιν αὐτὸν μόνον" λέγων " Μὴ ἐμποδίζετε." Τοῦτο παρέχει εἰς ἡμᾶς ἕνα καλὸν μάθημα. Ὁ Κύριος τοῦ Θερισμοῦ εἶναι κατὰ πάντα ἱκανὸς νὰ διαχειρισθῇ τὰς ὑποθέσεις Του χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη δι' ἡμᾶς, νὰ ἐπέμβωμεν δι' ἐκείνους οἵτινες δὲν ὑπηρετοῦσιν ὁμοiotρόπως ὡς ἡμεῖς ἢ μετὰ τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἐπικοινωνοῦντας μεθ' ἡμῶν. Τοῦτο βεβαίως κατ' οὐδένα τρόπον συνεπάγεται, ὅτι πρέπει νὰ συμβιβάζωμεν τὴν ἀλήθειαν "χάριν τῆς εἰρήνης". Ἐκεῖνο ὅπερ δηλοῖ εἶναι, ὅτι ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐπιδιδώμεθα εἰς τὰς παρασχεθείσας εὐκαιρίας καὶ νὰ μὴ εἴμεθα ἀλλοτριοπράγμονες διὰ τὴν διάφορον πορείαν τῶν ἄλλων.

Ο Π Α Υ Λ Ο Σ

Εἰς τὸν Ἀπ. Παῦλον εὐρίσκομεν ἕτερον θαυμάσιον

παράδειγμα εὐρύτητος καρδίας, πρᾶγμα ὅπερ πρέπει νὰ μιμηθῶμεν. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Κορίνθου ἐπεκράτει τότε τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. τὸ ὅποτον ὁ Παῦλος καθώρισεν ὡς "σαρκικότητα." Τινὲς ἡξίουں ὅτι ἦσαν τοῦ Παύλου, ἄλλοι τοῦ Ἀπολλῶ, καὶ ἕτεροι τοῦ Κηφᾶ. (Α.ΚΟΡ.γ:5-8) Σημειωτέον δὲ, τὸ πρόβλημα τὸ ὑπὸ τοῦ Παύλου ἐξεταζόμενον δὲν σχετίζεται μὲ ψευδοδιδασκαλίαν. Δὲν λέγει οἱ κηρύττοντες τὴν ἀλήθειαν ἢ τὴν πλάνην εἶναι ἓν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὸ πρόβλημα ἦτο τὸ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ποῖος πρέπει ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς δοῦλος τοῦ Κυρίου εἰς τὸ νὰ κηρύττῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τούτου ὁ Παῦλος ἔρχεται ἀμέσως ἐπὶ τοῦ σημείου λέγων, "ὅπως ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς ἕκαστον" ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀληθείας, οἷ. ἕκαστον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Οὕτω, λοιπὸν, πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος κινούμενοι, ἐξασκοῦσι τὰ πρόνομια τῶν ὡς ὑπηρεταὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἶναι ἓν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἡ μεγαλόψυχος ἀνευ ζηλοτυπίας στάσις τῆς καρδίας τοῦ Παύλου ἐμφαίνεται ὡσαύτως, ὅταν "τινὲς ἐκήρυττον ἐξ ἀντιζηλίας τὸν Χριστὸν, καὶ οὐχὶ ἐν καθαρότητι." (ΦΙΛ.α:12-18.) Ὁ Παῦλος δὲν προέβη νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἀσεβεῖς αὐτῶν προσπάθειας, ἀπλῶς ἔχαιρε λέγων, "εἴτε ἐπὶ προφάσει εἴτε τῇ ἀληθείᾳ, ὁ Χριστὸς κηρύττεται, καὶ εἰς τοῦτο χαίρω ἀλλὰ καὶ θέλω χαίρει." Πῶς ἡμεῖς μετροῦμεθα εἰς τοιαύτην

ἔνδειξιν ἀγάπης; Ἄς κάμωμεν καὶ πάλιν ἔμφασιν, ὅ-
 τι δὲν πρόκειται περὶ κηρύξεως πλάνης. Οὐδὲν ἀλη-
 θές τέκνον τοῦ Ὑοῦ πρέπει ἢ δύναται νὰ χαίρῃ εἰς
 κηρύγματα πλάνης. Εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁ-
 ποῖον ὁ Παῦλος ἔχαιρε ὡς καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ χαί-
 ρωμεν εἶναι νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι τὸ ἔνδοξον Εὐαγγέ-
 λιον τῆς Βασιλείας κηρύττεται, καίτοι εἰς μερικὰς
 περιπτώσεις οἱ κηρύττοντες δὲν "ἀκολουθοῦσι μεθ'
 ἡμῶν!" Ἡ ἀγάπη δὲν φθονεῖ. Ἡ τοιαύτη ἔλλειψις τοῦ
 φθόνου ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Παύλου φέρει εἰς μνήμην
 τὴν ὁμοιόμορφον στάσιν τῆς καρδίας τοῦ Μωϋσέως, ὅ-
 ταν ἀνηγγέλθη εἰς αὐτὸν, ὅτι δύο, ὁ Ἐλᾶδ καὶ ὁ Μη-
 δὰδ "ἐπροφῆτευσον ἐν τῷ στρατοπέδῳ." Ἡ ἀπάντησις
 τοῦ Μωϋσέως ἦτο,

"Εἴθε πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου νὰ ᾔσαν προφῆται
 καὶ ὁ Κύριος νὰ ἐπέθετεν ἐπ' αὐτοὺς τὸ πνεῦ-
 μα αὐτοῦ." ΑΡΙΘ. ια:25-29.

Ἄς προσπαθήσωμεν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μέσῳ προ-
 σευχῆς καὶ ἐνθέρμου ἐφαρμογῆς τῆς ἀγάπης νὰ μὴ κα-
 ταβληθῶμεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ φ θ ό ν ο υ, ἀλλ' ὡς
 ὁ Παῦλος ἔγραψε,

"Μὴ πράττετε μηδὲν ἐξ ἀντιζηλίας ἢ κενοδοξίας
 ἀλλ' ἐν ταπεινοφροσύνῃ θεωρεῖτε ἀλλήλους ὑπε-
 ρέχοντας ἑαυτῶν." ΦΙΛΙΠΠ. β:3,4.

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ὑπερβῶμεν τὸν φθό-
 νον, καὶ φθάσωμεν εἰς τὸν εὐλογητὸν κανόνα τῆς ἀγά-
 πης πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς πάντας.

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΑΒΙΔ

ΔΑΒΙΔ ὅστις κατὰ τὴν καρδίαν ἦτο ἐν-
τελῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Θεόν, ἦτο
ὁ δεύτερος ^Β βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ
Σαοὺλ ὄντος πρώτου. Διὰ περίοδον 450 ἐτῶν πρὶν
τοῦ χρόνου ὁπότε ὁ Σαοὺλ κατέστη βασιλεὺς, τὸ
Ἕθνος ἦτο ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Κριτῶν οὓς
ὁ Κύριος διήγειρε κατὰ περιόδους, ὅταν παρίστα-
το χρῆσις τούτων. Ὁ Σαμουὴλ ἦτο ὁ ἔσχατος τούτων
τῶν Κριτῶν καὶ ἦτο ὡσαύτως προφήτης. Κατὰ τὸ τέ-
λος τῆς ὑπηρεσίας του ὡς Κριτῆς, οἱ Ἰσραηλῖται ἐ-
κραύγαζον διὰ βασιλέα νὰ κυβερνᾷ αὐτοὺς, οὕτως
ὥστε νὰ καταστῶσιν ὅμοιοι μὲ τὰ γειτονικὰ αὐτῶν
ἔθνη. Ὁ Κύριος ᾤδηγησε τὸν Σαμουὴλ νὰ ἐνδώσῃ εἰς
τὴν ἀπαίτησιν τοῦ λαοῦ. Α.ΣΑΜ.η:4-7.

Ὁ Θεὸς διὰ τῆς προνοίας Του ἔδειξεν, ὅτι ὁ
Σαοὺλ ἔπρεπε νὰ γείνη ὁ πρῶτος Βασιλεὺς τοῦ Ἰσ-
ραὴλ, καὶ ὁ Σαμουὴλ ἔχρισεν αὐτὸν εἰς ταύτην τὴν
θέσιν. Α.ΣΑΜ. ι:1. Ἀλλ' ὁ Σαοὺλ δὲν ἐξηκολούθησε
νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν Κύριον, ἐπομένως ἀπερρίφθη ὡς

Βασιλεὺς, A.ΣΑΜ. ιε: 17-23, καὶ ὁ Δαβὶδ ἐχρίσθη εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην θέσιν. A.ΣΑΜ. ις: 11-13. Ἐντούτοις, ὁ Θεὸς δὲν καθήρεσεν ἀμέσως τὸν Σαοὺλ ἀπὸ τῆς καταστάσεώς του ὡς Βασιλεὺς, καὶ ὁ Δαβὶδ δὲν ἀνεκηρύχθη Βασιλεὺς, εἰμὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σαοὺλ. Ἀλλὰ καὶ ἔκτοτε παρῆλθε καιρὸς τις προτοῦ ὁ Δαβὶδ γίνῃ δεκτὸς ὡς Βασιλεὺς ἐφ' ὅλου τοῦ Ἰσραὴλ. B.ΣΑΜ. ε: 1-3.

Ὁ Δαβὶδ εἶχεν ἀδυναμίαν χαρακτῆρος, ἀλλὰ κατὰ τὴν καρδίαν ἦτο ἐντελὴς πιστὸς εἰς τὸν Κύριον. Πράγματι, ὁ Κύριος ἀνέφερε περὶ τοῦ Δαβὶδ, ὅτι ἦτο ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ καρδίαν. A.ΣΑΜ. ιγ: 14, ΠΡΑΞ. ιγ: 22. Ἐν ἀφοσιώσει εἰς τὸν Κύριον καὶ ἐν μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ νὰ τιμῇσιν Αὐτὸν, ὁ Δαβὶδ ἐφιλοδόξησε νὰ κτίσῃ "οἶκον," ναὸν, χάριν Αὐτοῦ. Ὁ προφῆτης Νάθαν ἐπεδοκίμασε τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. B.ΣΑΜ. ζ: 1-3.

Ἀλλ' ὁ Νάθαν ἐλάλησε πολὺ ταχέως περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Κύριος ὠμίλησεν εἰς τὸν Νάθαν, ὁδηγῶν αὐτὸν νὰ πληροφορήσῃ τὸν Δαβὶδ, ὅτι δὲν θὰ οἰκοδομήσῃ ναὸν, καίτοι ἐπετράπη εἰς αὐτὸν νὰ συναθροίσῃ πολλὰ ὕλινά δι' αὐτὸν. Ἀντὶ τούτου, ὁ Νάθαν ἔπρεπε νὰ πληροφορήσῃ τὸν Δαβὶδ, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἀποκαθίστα τὴν οἰκογένειαν

άν του, συμβολικῶς καλουμένην "οἶκον" διὰ παν-
τός, ὡς τὴν κυβερνῶσαν οἰκογένειαν τοῦ Ἰσραὴλ.
Εἰς τοῦτο τὸ προφητικὸν ἄγγελμα ὅπερ ὁ Νάθαν ἔ-
πρεπε νὰ δώσῃ, ἀναφορὰ γίνεται εἰς τὸν πρῶτον
διάδοχον τοῦ Δαβὶδ, τὸν υἱὸν του Σολομῶντα, καὶ
ἡ γενομένη ὑπόσχεσις ἦτο, ὅτι ἂν καὶ θὰ "διέπρα-
τεν ἀνομίαν" ἦν καὶ ἔπραξεν, ἡ βασιλεία δὲν θὰ
ἀφηρεῖτο ἀπ' αὐτὸν καθὼς συνέβη μὲ τὴν οἰκογένει-
αν τοῦ Σαοῦλ. B.ΣΑΜ. ζ: 4-17.

Ὁ Δαβὶδ πολὺ συνεκινήθη ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν
ἣν ὁ Κύριος ἔκαμεν εἰς αὐτὸν. Ἀνεγνώρισεν, ὅτι
δὲν ἦτο ἄξιος ταιαύτης τιμῆς εἰς τὴν διευθέτη-
σιν τοῦ Κυρίου. Ἐνῶ δὲ, δὲν κατενόησεν πάσας τὰς
συνεπείας τῆς προφητικῆς ὑποσχέσεως, συνησθάνθη
ὅμως ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὴν οἰκογένειαν του καὶ
μὲ τὸν Ἰσραὴλ σχετικῶς μὲ "ἀπομεμακρυσμένον τι-
νὰ χρόνον." Ἀναγνωρίζων ὁ Δαβὶδ τὴν μεγαλόφυχον
ταύτην ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου, ἐξεφράσθη μίαν ἐκ
τῶν ἐξαιρέτων προσευχῶν τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῇ
Παλαιᾷ Διαθήκῃ. B.ΣΑΜ. ζ: 18-29.

Ὁ Δαβὶδ δὲν ἐνόησεν, ὅτι αὕτη ἡ μετ' αὐτοῦ
ὑπὸ τοῦ Κυρίου γενομένη διαθήκη θὰ ἔσχε ποτὲ τὴν
πραγματικὴν της ἐκπλήρωσιν εἰς τὴν ἐπερχομένην
Βασιλείαν τοῦ Μεσσίου τοῦ Ἰσραὴλ. ΛΟΥΚ. α: 31-33.
Σχετικῶς μὲ τὸν ἄμεσον καὶ φυσικὸν οἶκον τοῦ Ἰσ-
ραὴλ, ὁ Θεὸς ἐπέδειξε μέγα ἔλεος διακρατῶν τὴν

ἡγεμονία ἕως διαδοχῆς τῶν βασιλέων. Ὁ Σολομῶν ὁ διαδεχθεὶς τὴν βασιλείαν ἐκ τοῦ πατρὸς του Δαβὶδ, ἦτο πιστὸς εἰς τὸν Κύριον ἐπὶ τινα καιρὸν, ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρέπεσεν, ἐπιτρέφας εἰς τὰς εἰδωλολατρικὰς συζύγους νὰ παροδηγήσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀγνὴν λατρείαν τοῦ Ἰεχωβᾶ. Ὁ Κύριος προεῖπεν, ὅτι θὰ ἐτιμῶρει τὸν Σολομῶντα διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν θ' ἀφήρει τὴν βασιλείαν ἀπ' αὐτὸν. B.ΣΑΜ. ζ: 13-15.

Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Σολομῶντος ἡ βασιλεία διηρέθη. Δέκα ἐκ τῶν φυλῶν Ἰσραὴλ ἐστασίασαν κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος Ροβοᾶμ. Ἡ ἐπανάστασις ὠδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἱεροβοᾶμ, ὅστις κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Σολομῶντος ἐδραπέτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ Βασιλέως. Ἀλλὰ δύο ἐκ τῶν φυλῶν Ἰσραὴλ συνετάχθησαν μὲ τὸν Ροβοᾶμ, καὶ ἡ φυλὴ ἐκ Δαβιδικῆς γραμμῆς τῶν βασιλέων διετηρήθη εἰς τοῦτο τὸ μικρὸν ἐκ δύο φυλῶν βασίλειον μέχρι τὸ 606 π.Χ. ὁπότε ὁ ἔσχατος βασιλεὺς ἀνετράπη ὑπὸ τοῦ Ἀσιλέως Ναβουχοδονόσορ, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ λαοῦ ἦχθη αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλῶνα.

Τινὲς τούτων τῶν βασιλέων ἔπραξαν τὸ κάλλιστον αὐτῶν νὰ ὑπηρετήσωσι τὸν Κύριον πιστῶς, ἔτεροι ὅμως οὐχί. Ἀλλὰ καθόλην ταύτην τὴν μακρὰν

περίσδον ὁ Θεὸς ἐξηκολούθει νὰ δεικνύῃ τὸ ἔλε-
 ὸς Του, διατηρῶν τὸν οἶκον τοῦ Δαβὶδ ὡς εἶχεν ὑ-
 ποσχεθῇ. Ἀλλ' ἐν τέλει ἀλλαγὴ ἐπῆλθε - οὐχὶ βεβαί-
 ὼς ἡ καταστροφὴ τοῦ οἴκου Δαβὶδ - ἀλλ' ἀνακοπὴ τῆς
 ἐν δράσει βασιλείας, μέχρις ὅτου ὁ ἀληθὴς κληρο-
 νόμος τῆς διαθήκης τοῦ Κυρίου μὲ τὸν Δαβὶδ θὰ
 ἦρχετο. Οὗτος ἀναφέρεται ὡς περὶ "Ἐκείνου εἰς
 ὃν τὸ δικαίωμα ἀνήκει." ΙΕΖ. κα: 25-27.

Εἰς τὰς προφητείας τῆς Ἰσαφῆς, τὸ γεγονὸς ἀ-
 ναγνωρίζεται, ὅτι μεγάλη ἀλλαγὴ θὰ ἐλάμβανε χώ-
 ραν εἰς τὸν "οἶκον Δαβὶδ" ἢ ἐν σχέσει μὲ τὸν
 θρόνον τοῦ Δαβὶδ. ΗΣ. θ: 6, 7. Ἐν τῇ προφητείᾳ τῆς
 γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἡ δια-
 κήρυξις γίνεται, ὅτι οὗτος ὁ μέγας Βασιλεὺς "θὰ
 διατάξῃ" καὶ "θὰ στερεώσῃ" τὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ
 καὶ βασιλείαν. ΗΣ. θ: 7. Ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἔκαμε
 τοῦτο, βεβαίως εἶναι ὁ Ἰησοῦς. ΛΟΥΚ. α: 31-33. Ὁ
 θρόνος τοῦ Δαβὶδ καὶ ἡ βασιλεία ἔδει "νὰ τακτο-
 ποιηθῇ καὶ στερεωθῇ", ἐπειδὴ ἡ βασιλεία αὕτη δι-
 εκόπη τὸ 606 π.Χ. ὅταν ὁ Σεδεκίας, ὁ τελευταῖος
 φυσικὸς ἀπόγονος τοῦ Δαβὶδ, ἀνετράπη, ἐκ τῆς βα-
 σιλείας καὶ θρόνου αὐτοῦ.

Ἐνῶ δὲ ὑπάρχει ἀπέραντος διαφορὰ μεταξὺ τῆς
 τυπικῆς βασιλείας τοῦ Δαβὶδ καὶ τῆς ἀντιτυπικῆς,
 οὐχ' ἦττον αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς,

ἐκ γεννήσεως, ἦτο ἐκ τῆς οἰκογενείας Δαβὶδ. MATΘ. α: 1-17. Ἡ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ, ἐν πραγματικότητι, θὰ εἶναι βασιλεία τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ αἱ Γραφαὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν τυπικὴν βασιλείαν τοῦ Δαβὶδ, ὡς ἐπίσης νὰ εἶναι "ὁ θρόνος τοῦ Κυρίου." A.XPON. κθ:23.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθη νὰ εἶναι ὁ μέγας Βασιλεὺς τῆς ἐπαγγελίας, ἡ πραγματικὴ του βασιλεία δὲν ἐστερεώθη ἐπὶ τῆς γῆς, εἰμὴ μέχρι τοῦ χρόνου τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας. ΙΩΑΝΝ. ιη: 37. Ἀνομίως πρὸς τοὺς τυπικοὺς βασιλεῖς ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ "οἴκου Δαβὶδ" ὁ ἀντιτυπικὸς Δαβὶδ δὲν θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ θνησκόντων ὑπηκόων, ἐπειδὴ μία τῶν σπουδαίων λειτουργιῶν τῆς βασιλείας θὰ εἶναι νὰ ἐπιδαφιλεύσῃ ὑγείαν καὶ αἰώνιον ζωὴν εἰς τὸν λαόν. "Ἰνα δὲ τοῦτο κατορθωθῇ, ἦτο πρῶτον ἀναγκαῖον διὰ τὸν μέλλοντα τοῦτον Βασιλέα ν' ἀποθάνῃ διὰ τοὺς ὑπηκόους Του, νὰ καταστῇ οὕτω Λυτρωτὴς τῶν ὑπηκόων Του ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ θανάτου. Τοῦτο τὸ σπουδαῖον μέρος τοῦ θείου σχεδίου τῆς σωτηρίας κατωρθώθη εἰς τὴν πρώτην ἔλευσιν τοῦ Ἰησοῦ. ΙΩΑΝΝ. ς:51, MATΘ. κ:28, A.TIM. β:6.

Ἐν τούτοις ὅμως, ἅς ἐνθυμώμεθα ὅτι, τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν, ἵνα λυτρώσῃ τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τοῦ θανάτου, δὲν ἐπενέβη μὲ τὸ θεῖον σχέδιον δι' Αὐτὸν νὰ καταστῇ ὁ μέ-

γας ἀντιτυπικὸς Δαβὶδ, νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς κα-
λῶς "τακτοποιηθείσης" βασιλείας τοῦ Δαβὶδ, ἐπει-
δὴ ὁ Θεὸς ἡγείρεν Αὐτὸν ἐκ τοῦ θανάτου. Τοῦτο ἀ-
φερεται ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὡς "εὐαγγέλιον"
ἢ χαροποιὸν ἄγγελμα. ΠΡΑΞ. ιγ: 32-34.

Ὁ Δαβὶδ ἵδρυσε τὸν θρόνον του εἰς τὸ ὄρος
Σιὼν τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ οὕτω τὸ ὄρος Σιὼν χρησι-
μοποιεῖται ἐν τῇ Γραφῇ ὡς σύμβολον τοῦ ἀντιτυπι-
κοῦ θρόνου ἢ βασιλείας τοῦ ἀντιτυπικοῦ Δαβὶδ,
(Χριστοῦ.) Εἰς μίαν προφητείαν ὁ Ἰησοῦς, ὅστις
ἀπέθανε πρῶτον ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καταλλήλως ἀναφέ-
ρεται ὡς "ἀρνίον" τὸ Ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον, καὶ
ἐξεικονίζεται ὡς ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὄρους Σιὼν.
Ἐν ταύτῃ τῇ προφητείᾳ, οἱ εἰς τὰ βήματα Του ἀ-
κόλουθοι, δεικνύονται νὰ εἶναι μετ' Αὐτοῦ, συμ-
μετέχοντες τῆς βασιλείας Του εἰς τὸ συμβολικὸν
Ὄρος Σιὼν. ΑΠΟΚ. ιδ: 1-4.

Ὁ Δαβὶδ ὁ τυπικὸς βασιλεὺς ὅστις ἐκάθισεν
ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου, ἦτο ἐπίγειος, φυσικὸς
ἄνθρωπος, ὁ ἀντιτυπικὸς ὅμως Δαβὶδ εἶναι πνευμα-
τικὸς, ἔνδοξος, θεία ὕπαρξις. Ἡ ἐπανίδρυσις τοῦ
οἴκου Δαβὶδ εἰς χεῖρας τοῦ Ἰησοῦ, βεβαίως δὲν ἀ-
ναφέρεται εἰς ὑλικὴν κατάστασιν πραγμάτων τοῦ
παρελθόντος, ὡς εἰς κατὰ γράμμα παλάτιον ἢ εἰς
κατὰ γράμμα ὄρος, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν βασι-
λείαν. Ἦτο θεία βασιλεία καὶ κυριαρχία τυπικῶς,

καὶ εἶναι θεία τοιαύτη ἀντιτυπικῶς. Ἐπομένως, τοιουτοτρόπως ἀναφέρεται (μὲ συμβολικοὺς τυπικοὺς ὀρισμοὺς) ὡς ἀνοικοδόμησις τῆς σκηνῆς, ἥ τοῦ οἴκου Δαβίδ. ΠΡΑΞ. ιε: 15-17, ΗΣ. ις: 5. ΑΜΩΣ θ: 11. "Ἴδε ὡσαύτως, Γον Τόμον Γρ. Μελ. ΕΛΘΕΤΩ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥ Σελ. 292, παρ. 2.

Ὁ Ἰησοῦς περιγράφει ἑαυτὸν, ἀμφοτέρωθεν, ὡς ἡ "ρίζα" καὶ τὸ "γένος" τοῦ Δαβίδ. ΑΠΟΚ. κβ: 16. Ὁ Ἰησοῦς τὸ γένος Δαβίδ ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἡ μήτηρ Του ἦτο ἄμεσος ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ. Θὰ εἶναι δὲ ῥίζα τοῦ Δαβίδ, καθότι ὁ Δαβίδ θὰ λάβῃ ζωὴν ἐκ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἀναστάσει, καὶ θὰ εἶναι εἰς τῶν ἀρχόντων ἐν πάσῃ τῇ γῇ- ἐν τῇ ἐπιγείῳ φάσει τῆς κυβερνήσεως τῆς Μεσσιανικῆς βασιλείας. ΨΑΛΜ. με: 16.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ

Ὁ Δαβίδ ἦτο ὁ δεύτερος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὁ Θεὸς ἔκαμεν ὑπόσχεσιν εἰς αὐτὸν, ὅτι ἡ βασιλεία του οὐδέποτε θ' ἀφηρεῖτο ἀπ' αὐτοῦ, τῶν ἀπογόνων του. Τοῦτο ἦτο τυπικὸν βασίλειον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἦτο ὁ πραγματικὸς Ἀρχων. Τὸ τυπικὸν βασίλειον ἀνετραπῇ τὸ 606 π.Χ. Τὸ ἀντίτυπον ἤρξατο μὲ τὸν Χριστὸν ὅστις ἐκ μητρὸς ἦτο ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ. Κατὰ τὴν Δευτέραν Αὐτοῦ Παρουσίαν ἔρχεται ὡς σωτὴρ, ἰδρύων τὴν βασιλείαν ἐν τῇ ὁποίᾳ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς θὰ εὐλογηθοῦν.

Μαργαρίται.

ΑΓΑΘΟΕΡΓΟΥΝΤΕΣ ΕΥΛΟΓΟΥΜΕΝ

ΕΑΥΤΟΥΣ

ΕΑΝ παρατηρήσωμεν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, θὰ εὕρωμεν ὅτι ἡ καρδία δὲν λαμβάνει τὸ αἷμα ἐναποθηκεύουσα αὐτὸ δι' ἑαυτήν καὶ μόνον, ἀλλὰ τὸ διοχευτεύει εἰς ὀλόκληρον τὸ σῶμα, καὶ τὰ διάφορα μέλη αὐτοῦ. Τὸ αἷμα πάντοτε κυκλοφορεῖ, καὶ οὐδέποτε μένει λιμνάζων εἰς ἓν μέρος. Ἐὰν μέρος τι ἐναποθηκεύσῃ ποσότητα τινὰ αἵματος, τὸ πράττει τοῦτο καταλήλως διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ἐν τῷ ὥρισμένῳ καιρῷ διὰ τὸ σῶμα. Ἐὰν διατηρήσῃ τοῦτο λιμνάζον, τότε θὰ ἐπέλθῃ ἀσθένεια, ἐπὶ πλέον τὸ μέρος τοῦτο θὰ χάσῃ τὴν δύναμιν παραγωγῆς, ἢ ἐνεργοῦς συμμετοχῆς διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἄλλων μελῶν.

Ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ζῇ διὰ τοῦ νόμου τῆς μεταδόσεως καὶ τῆς λήψεως. Ὁ ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὸ πόδα δὲν ἔχω

χρείαν σοῦ, καὶ δὲν θέλω σὲ ὁδηγήσῃ. Ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἐκτελέσῃ τὸ μέρος του, ὀλόκληρον τὸ σῶμα θὰ πέσῃ εἰς τὸν βόθρον, καὶ αὐτὸς ὁ ὀφθαλμὸς θὰ καλυφθῇ ὑπὸ πηλοῦ. Ἐὰν τὰ μέλη ἀρνηθοῦν νὰ προσφέρουν ἕκαστον διὰ τὸ γενικὸν καλὸν, ὀλόκληρον τὸ σῶμα θὰ πτωχεύσῃ καὶ ὁ θάνατος θὰ ἐπακολουθήσῃ.

Ἄς μάθωμεν λοιπὸν τὴν ἀναλογίαν καὶ συνεργασίαν ταύτην τῆς φύσεως. Τὸ σοβαρὸν μάθημα δι' ἡμᾶς εἶναι ὅτι, διὰ νὰ λάβωμεν πρέπει νὰ δώσωμεν, καὶ διὰ νὰ συνάξωμεν πρέπει νὰ σπείρωμεν. Διὰ νὰ χαίρωμεν, πρέπει νὰ κάμωμεν ἄλλους νὰ χαίρουν, καὶ διὰ νὰ εἴμεθα πνευματικῶς ὑγεῖεις, πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν πνευματικὴν ὑγείαν τῶν ἄλλων συναδέλφων μελῶν.

---οοο---

" Δὲν πρέπει νὰ φρονῶμεν ὑψηλότερα ἀπὸ ὅ,τι πρέπει νὰ φρονῶμεν, κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεως τὸ ὅποῖον ὁ Θεὸς ἐμοίρασεν εἰς ἕκαστον." ΡΩΜ. ιβ:3.

---οοο---

Φοίβος Χαραυγῆς

---οοο---

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΚΤΑ

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητὰς Του πέρνη
Στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ἐκεῖ τοὺς συμμαζεῦει.
Λόγια ἄστερνά τοὺς μίλησε, ποῦ θλίφτηκε ἡ καρδιά
τοὺς,
Ὁ Δάσκαλὸς τοὺς θ' ἔφευγε μέσ' ἀπ' τὴν συντροφιά
τοὺς.

---οοο---

Λίθου βολὴν προχώρησε, στὴν πέτρα γονατίζει,
Ὡς θρόμβος αἵματος ὕδρως, τὴν γῆν εὐθὺς ποτίζει.
Ἀγωνιᾷ ὁ Ἰησοῦς, τὰ δάκρυα κυλᾶνε,
Στρέφουν φηλὰ τὰ μάτια Του, τὸν οὐρανὸ κυττᾶνε.

---οοο---

"Ἄν πρέπει Παῖτερ ὡς Υἱὸς νὰ πῶ τὸ ποτῆρι,
Μετὰ χαρᾶς θὰ πῶ αὐτὸ. Σὸν θέλημα νὰ γίνῃ."
Καὶ εἰσηκούσθη, εὐλαβῶς ἐδέχθη τὴν θυσία,
Ὁ κόσμος νὰ λευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

---οοο---

Κοιμᾶσθε καὶ καθεύδεσθε, σταθῇτ' ἐν ἀγρυπνία,
Ἰδοῦ, ὁ παραδίδων με, φθάνει ἐν συνοδείᾳ.
Αὐτ' εἶναι ὥρα πειρασμοῦ, καὶ σκότους ἐξουσία,
Ἡ προσευχὴ εἶν' δύναμις, τελεία πανοπλία.

---οοο---

Ὡς πρόβατα σκορπίσανε, ὡς εἶπ' ἡ προφητεία,
Προδόθηκε γιὰ ἀργύρια,!! τὶ κρίμα, κ' ἁμαρτία!!
Τὸν ἔπτυσαν, τὸν ὕβρισαν, κι' ἀκάνθινο στεφάνι,
Τοῦ φόρεσαν. Καὶ στὸ σταυρὸ πέντε πληγὰς λαμβάνει.

---οοο---

Μέσω ληστῶν σταυρώθηκε, ἐν μέσῳ παρανόμων,
Θεία βουλή, κτελέστηκε, ἐπλήρωσε τὸν Πόμον.
Ὁξος, χολή, τὸν πότισαν, καὶ μ' ὑστερνὴ φωνή,
Ἥλι, Ἥλι, ἐφώναξε, Λαμὰ Σαβαχθανι.

"Ἐφερ' εἰς πέρας τὴν βουλὴν, τὸ θέλημα τὸ θεῖον,
Τὸ γένος ἀπελύτρωσε, ἐκ πόνων καὶ δακρύων.
Κ' αὐτὸν τὸν θάνατον εὐθύς, εἰς κράτος κυριεύει,
Τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, γιὰ πάντα ἰατρεύει.

---οοο---

"Ὅθεν κ' ἡμεῖς ἀγαπητοὶ, στὰ βήματα ΕΚΕΙΝΟΥ,
"Ἄς περπατήσωμεν καλῶς, ἔστω ἐν μέσῳ θρήνου.
Γιατὶ στὸ τέρμα ἔνδοξος μᾶς ἀναμένῃ θρόνος,
Χαρὰ θὰ λάβῃ πᾶσα ἡ γῆ, θὰ παύσῃ κάθε πόνος.

---οοο---

A M H N

" Καθαρίσθητε λοιπὸν ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ζύμης,
διὰ νὰ εἰσθε νέον φύραμα, καθὼς εἰσθε
ἄζυμοι, διότι τὸ πάσχα ἡμῶν ἐθυσιασθῇ
ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ Χριστὸς.

"Ὡστε ἄς ἐορτάζωμεν, οὐχὶ μὲ ζύμην
παλαιὰν, οὐδὲ μὲ ζύμην κακίας καὶ πονη-
ρίας, ἀλλὰ μὲ ἄζυμα εἰλικρινείας καὶ ἀ-
ληθείας."

A.KOPINΘ. ε:7,8.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ

Οἱ οὐρανοὶ ἀναφωνοῦν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ,
Κ' οἱ ἐκλεκτοὶ ἐφύρεσαν τὸ κάλλος τοῦ Χριστοῦ.
Τὸ κάλλος τοῦτο θὰ δειχθῇ στὸ σύμπαν ἑσσεῖ,
Θὰ τὸ ἰδοῦν Ἀρχάγγελοι, καὶ πάντες οἱ λαοί.

---οοο---

Μὰ πρέπει πρῶτον ὁ Χριστὸς, ἡ Κεφαλὴ καὶ Σῶμα,
Εἰς ὅλα νὰ συμπληρωθῇ, προτοῦ ληφθῇ στὸ δῶμα.
Καὶ τότε θὰ λεχθῇ καλῶς ὡς εἶναι γεγραμμένον,
Απόδοτε εἰς τὸν Θεόν, καὶ στὸν Χριστὸν τὸν αἶνον.

---οοο---

Τοιαύτῃ δόξᾳ καὶ τιμῇ εἶναι πολὺ μεγάλη,
Δὲν δίδεται ὁ στέφανος ἂν δὲν ὑπάρξῃ πάλῃ.
Ἡ Κεφαλὴ ὑπέφερεν, ὕβρεις, δαρμὸν, σταυρὸν,
Γιαυτὸ ὁ Πατὴρ τοῦ ἔδωσε τὸν θεῖον στολισμὸν.

---οοο---

Τὴν θεῖαν δόξαν καὶ τιμὴν ποῦ ἔλαβεν ἡ Κεφαλὴ,
Ὅμοίως εἶν' καὶ δι' ἡμᾶς, εἴαν θὰ μείνωμεν πιστοί.
Αἱ θλίψεις, τὰ παθήματα, ὅλα θὰ συνεργήσουν,
Πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἐκλεκτῶν, ποῦ κόσμον θ' ὀδηγή-
σουν.

---οοο---

Διάδημα Βασιλικὸν, ἐν τῇ χειρὶ Κυρίου,
Θὰ γίνουν πάντες οἱ πιστοί, καὶ νύμφη τοῦ Ἀρνίου.
Αἰωνιότης θ' ἀνοιχθῇ, μ' ὅλην τὴν καλλονὴν της,
Βεβαίαν ἡ νύμφη ἔκαμε, τὴν κλήσι κ' ἐκλογὴν της.

---οοο---

Ἀπόδοτε εἰς τὸν Θεόν, τιμὴν μεγαλωσύνην,
Καὶ ψάλλετε εἰς τὸν Υἱόν, μὲ θεῖαν εὐφροσύνην.
Ὅλοι οἱ λαοὶ κροτήσατε, τὰς χεῖρας μὲ χαρὰν,
Ζωὴν, κ' ὑγίαν λάβετε, μ' ἀγάπην ἱλαρὰν.

Γιατὶ ἡ νύμφη 'κέντησε, τὸν νυμφικὸν χιτῶνα,
τὴν χρυσοῦφαντον στολὴν, κ' ἔτοιμη στὸν πυλῶνα,
Θὰ εἰσαχθῇ. Κ' ὁ Βασιλεὺς, τὸ κάλλος θὰ θαυμάσῃ,
καὶ ὡς διάδημα Βασιλικὸν, στὸ σύμπαν, ὁ Πατὴρ θὰ
τὴν παρουσιάσῃ.

---οοο---

Παρθένοι, σύντροφοι αὐτῆς, θὰ τὴν ἀκολουθή-
σουν,
τὴν νύμφη τότε, κ' ὁ Πατὴρ, μαζὺ θὰ τὴν στολίσουν.
Στοῦ "Ανακτος τ' ἀνάκτορον, ἡ νύμφη τοῦ Ἀρνίου,
Θὰ εἶν' τὸ ἐγκαλῶπισμα. Δόξα τοῦ Αἰωνίου.

---οοο---

" Ἀκουσον θύγατερ, καὶ κλῖνον τὸ ὦτίον σου.
καὶ λησμόνησον τὸν λαὸν σου, καὶ τὸν οἶκον
τοῦ πατρὸς σου.
καὶ θέλει ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τὸ κάλλος
σου.

---οοο---

" Ὅλη ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως εἶναι
ἔσωθεν.
τὸ ἔνδυμα αὐτῆς εἶναι χρυσοῦφαντον.
θέλει φερθῇ πρὸς τὸν Βασιλέα, μὲ ἱμάτιον
κεντητὸν.
Παρθένοι σύντροφοι αὐτῆς, κατόπιν αὐτῆς,
θέλουσι φερθῇ εἰς σέ.
θέλουσι φερθῇ ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει.
θέλουσιν εἰσελθεῖν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασι-
λέως."

ΨΑΛΜΟΣ με: 10-15.

